

Sökaren

Nr 3 1971

LOSNUMMERPRIS 3:- inkl. moms

VAD ÄR "DÖDEN"?

*Till döden dömd Sven Magnusson
sammanställde artikelmaterial.*

I Berlingske Tidende, Köpenhamn, fanns den 13 juni 1969 en artikel av Per Arboe Rasmussen med rubriken "Så är det att dö — de döende berättar det själva". På Chicagouniversitetets utbildnings-sjukhus hade hållits en kurs för läkare, medicine studerande, sjuk-sköterskor och annan personal i ämnet "att dö". Avsikten var att ge kursdeltagarna en inblick i hur döende upplever sin situation och vilka deras behov är.

Präster och psykiatrer samtalade med cirka 300 döende patienter om deras problem, under det kursdeltagarna lyssnade och dessutom kunde se genom en speciell spegel, medan de tre på andra sidan spegeln inte kunde se dem. De döende patienterna hade själva samtyckt till detta arrangemang, och de var glada åt att få tala om sin svåra situation med några människor som ville lyssna till dem. Endast 3 av 300 hade nekat att tala om sin förestående död.

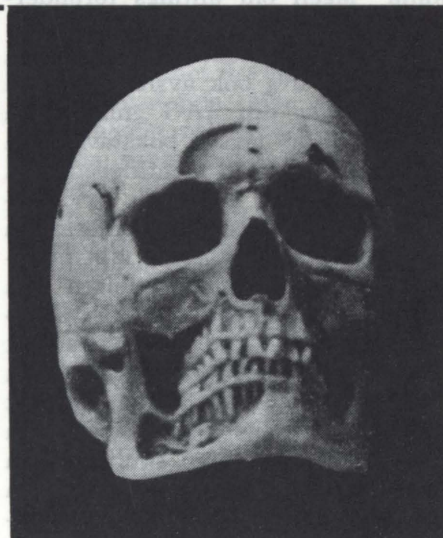
Efter varje samtal diskuterade kursens deltagare vad den döende hade sagt. Man fann att patienternas första reaktion brukade vara en chock och ett absolut förnekande av att döden skulle komma; därefter vrede mot alla som inte skall dö, vrede mot världen och vrede mot Gud. Nästa stadium för den döende är att han försöker köpslå om mera tid, oftast med Gud. När patienten inser att detta inte lönar sig, blir han mycket deprimerad. Här kommer sjukhusets psykiater in i bilden. Det avslutande stadiet kommer när pa-

tienten accepterar sin död som ett led i en naturlig process.

De som åhörde dessa samtal kände alla att känslan av ensamhet och övergivenhet är det fruktansvärda inför döden i vår moderna tid. I stället för att vara en naturlig och normal avslutning av ett liv, blir döden ofta något som sker på ett märkvärdigt ställe, fyllt med maskiner och bland främmande människor, efter hektiska operationer, transfusioner och transplantationer. De döende får också ofta så mycket förslöande medicin att de blir ur stånd att sätta sig i förbindelse med omvärlden — fastän det är just detta som den döende har så stort behov av.

Om den amerikanska kursen har vi läst i Martinus Instituts "Kosmos-breven". Skribenten, Mogens Møller, kommenterar att när en människa står inför detta att mista allt, som döden innebär, "d. v. s. allt det hon uppfattar som verklighet, den yttre världen och kända och älskade väsen i denna yttre värld, så blir endast ångest, depression, vrede och ensamhet kvar. Människan hade inte (vilket hon kanske trodde) något att leva på, ty i så fall hade hon också haft något att dö på. Då konsten att leva är en nästan okänd konst i vår kultur, är konsten att dö, som är en naturlig följd av det förstnämnda, också något okänt för västerlandets människor."

För Mogens Møller som Martinusman blir döden endast en födelse till nytt liv, och han menar att i framtiden, när människorna över-



När anden dragit sin kos...

(Dödliga Denis Lindbohm tog bilden.)

gett materialismen, blir det naturligt att en läkare eller präst assisterar som "födelsehjälpare" vid den naturliga process som är motsatsen till **ingången**, födelsen, nämligen **utgången**, döden.

*

Även om det inte är sällsynt med nutidsmänniskor som ser döden som en port, är väl uppfattningen av döden i vårt moderna samhälle mycket negativ. Inte ens kyrkan har något riktigt övertygande positivt att säga. Präster medger ofta att de inte vet något om vad som sker vid döden. Kanske har de sin egen irrationella **förtröstan** att erbjuda — om en "uppståndelse" i en bättre verklighet — som av de flesta uppfattas som en "vacker tanke", lämplig att ta fram vid begravningar.

Sökaren har ofta behandlat idéer och företeelser som har med döden att göra. Vi har velat lägga fram material som är relevant i spörsmålet döden. — Denna gång har vi vänt oss till några dödliga som har positiva saker att säga. De flesta känner läsarna förut.

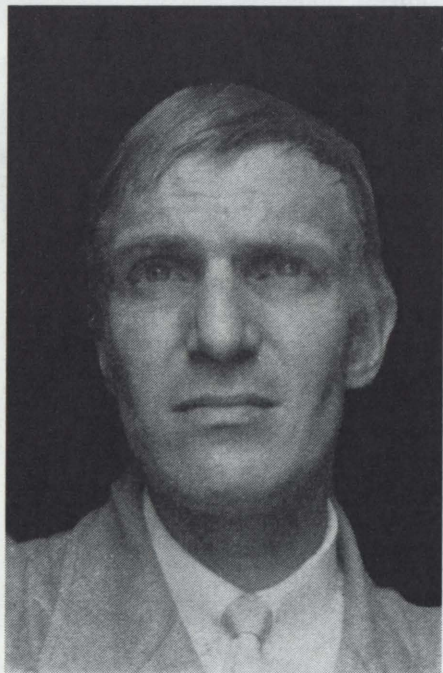
Nästa sida!

DÉNIS LINDBOHR:

Jag minns tidigare liv

Dö måste vi alla, eftersom vi blivit födda. Det ena ger det andra, och så måste det vara, ty det finns inte, har aldrig funnits och kommer aldrig att finnas någonting tillblivet som är utan slut. Allting inom rumtiden är dynamiskt och har början och slut i kraft av vad vi kan kalla "lagen om alltings föränderlighet".

Men det som händer, när du dör, är att ditt livs bok avslutas — och snart börjar ditt JAG gnistra och glimma i de första bokstäverna i en ny bok. Du är identifierad med din nuvarande bok. Du avidentifieras i döden men identifieras på nytt i din nästa bok. På min nuvarande bok står "berättelsen om Denis". På min förra stod "Berättelsen om Esta". Vad min nästa bok kommer att heta, vet jag inte, men någonting av min stil kommer att lysa igenom här och var, och en uppmärksam läsare skulle kunna spåra en viss orsaksföljd från min nuvarande bok och från mina tidigare. Vilken karaktär kommer min nästa bok att få? Blir den en vardagsskildring, en äventyrsbok, en deckare — en tragedi, ett drama, ett lyriskt opus? Jag vet inte, men vissa grunddrag för den orsakas av vad jag skriver i mitt nuvarande livs bok. Och vad jag nu skriver är orsakat av tidigare livsböcker. Det är en fråga om sådd och skörd — och nytt utsäde ur denna skörd.



MOT DÖDEN: LINDBOHR.

Det är en fråga om livsstilisering, och detta är en personlig sak.

Mitt jag lever i mina många liv. Mellan dem finns mina dödar, och där är min aktivitet noll. Pausen mellan mina böcker är ett ingenting, inte ens en återhämtning eller ett sökande efter ny inspiration. Mina kommande livsböcker skriver jag på grundval av hur jag skolat mig med min nuvarande bok: det är Ödet, Karman, som avgör. **Dödens paus** kan inte ändra summan av min nuvarande bok. Och det är samma med dig.

CLAUDE THORLIN:

Jag lyssnar till röster från de döda

"Vad är döden?" är nog den angelägnaste av alla människornas frågor. Själv menar jag att endast den som är förtrogen med tanken på döden och inte betraktar döden som sin yttersta fiende förmår glädjas åt vad livet ger.

I det som sagts och skrivits i detta ämne har man ofta kunnat förnimma en underton av ångest och vanmakt. För de flesta ter sig naturligt nog tanken att livsfunktionerna en dag skall upphöra både hotfull och skrämmande. Det gäller inte endast personer i hög ålder. Sociologen Berndt Gustafsson har undersökt 140 svenska gymnasisters reaktioner inför döden och funnit att ungdomar, även de som är ointresserade av religion och oengagerade av livsåskådningsfrågor, är påtagligt oroliga för döden. Professor Herbert Tingsten har i tal och skrift skildrat sin dödsfuktan, som har utvecklats till en skräckfylld ångest. Dr Lars Ullerstam formulerade sin syn i Svenska Dagbladet den 28 februari 1968: "Vi protesterar mot tillvarons ordning, vi förtyvlar i tysthet inför vetenskapen om den förutsedda katastrofen, nämligen medvetandets förintelse." Ullerstam säger sig också finna det svårt att delta med någon större entusiasm i livets aktiviteter inför tanken på döden och frågar slutligen: "Vem kan hjälpa oss? Läkare eller livsåskådningsexperter?"

Jag företräder ingen livsåskådning, varken kristen, ateistisk eller någon annan; jag tillhör ingen sekt och inte något samfund. Jag ser det inte heller som min uppgift att missionera. Men kunde jag genom att deklarerar min syn på döden tänka en hoppets gnista hos betryckta

medmänniskor, anser jag mycket vore vunnit.

För mig är döden endast ett ord som betecknar övergången från en livsform till en annan; det är för mig inte fråga om förintelse av det personliga jaget. Döden har mist sin udd, och jag hyser en fast övertygelse om det personliga livets fortsättning.

Det har tagit lång tid att nå fram till denna ståndpunkt. Studiet av den omfattande parapsykologiska litteraturen med dess rika provkar-ta på olika fenomen, som tycks peka på möjligheten av ett "liv efter detta", har gjort sitt till. Samtal med trovärdiga personer, som haft starka upplevelser av kontakt med döda anhöriga, och min hustru Ellens mediala prestationer har också bidragit till att grundlägga min övertygelse. Men det mest avgörande är utan tvekan de röstfenomen som min hustru och jag fångat upp och spelat in på ljudband. Vi kan höra röster från intelligenser som säger sig vara "de döda", vilket i och för sig är ett starkt bevis, och vi har dessutom kunnat känna igen röster från "avlidna" släktingar till oss, däribland min egen mor. I omkring åtta år har vi gjort dessa märkliga inspelningar, och fenomenet har varit föremål för noggrann vetenskaplig undersökning utan att man kunnat finna något som talar mot att en kanal har öppnats mellan två skilda livsplan.

En gång sa en röst med eftertryck på bandet: "Ni får in våra röster från den andra sidan, och de höga rösterna når bäst fram!" Detta är klara ord, som inte lämnar något utrymme för tvivel. I kraft av sin egen natur talar dessa manifestationer för existensen av ett liv bortom tid och rum. Därför har för mig inte bara livet en mening — utan även döden!

BIRGIT LANGE:

Jag har läst parapsykologisk litteratur

Från barndomen fram till medelåldern var jag övertygad om att personligheten sloknade när kroppen dog. Jag hade insupit någon föreställning om att det var hjärnan som producerade allt vad vi kallar "själsliv" — när hjärnan slutat fungera kunde personen i fråga inte finnas till längre.

Under 1940-talet studerade John Björkhem i Lund. Jag hade bara



INFÖR DÖDEN: THORLIN LYSSNAR.

träffat honom flyktigt, när han en dag uppenbarade sig i vår tambur, bad att få språka med min make och mig och visade oss ett manuskript om en del underliga händelser som utspelat sig på lasarettet i Lund, där han var assistent på en medicinsk avdelning. Historien publicerades sedan i en bok som Björkhem kallade **Det ockulta problemet**. Den fick namnet **Vad ville Harry Price på Lunds lasarett?** Då jag läste manuskriptet första gången var jag oförberedd på Björkhems frågeställningar och tyckte mest att det hela var konstigt. Säkert gjorde saken intryck i alla fall.

Några år senare hände något med en vän till mig — professor vid ett av våra universitet. Han hade råkat ut för en sorg, som höll på att knäcka honom. Det var så att han

många år tidigare förlorat en älskad hustru. Hon dog i barnsängsfeber och lämnade honom som ung änking med tre små barn. Han var så förtvivlad att han först inte ens ville se den lilla dotter som kostat sin mor livet. Senare döpte han henne med moderns namn; låt oss kalla henne Dagmar. Hon blev hans ögonsten. Frisk, vänlig, duktig. Översköterska på en barnavdelning på ett lasarett, älskad av sina patienter liksom av fadern. Så gifte hon sig, födde tvillingar — och dog av en komplikation under förlossningen.

Professorn i fråga hade vissa anknytningar åt det "ockulta" eller skall vi säga parapsykologiska hållet. I sin sorg drevs han till ett bekant medium i Stockholm. Vi var vänner i den meningen att han från tid till annan berättade för mig vad

som tryckte honom. Men han var inte vad man kallar religiöst lagd och han hade inget särskilt intresse för mina skrifter.

Så fick jag en dag ett brev från honom där han berättade om sitt besök hos det medium jag nämnde. Hon hade nästan genast sagt: "Dagmar är här", med diverse tröstande hälsningar både från hustrun Dagmar och dottern Dagmar. Han skrev att detta gjorde inte ringaste intryck på honom. Hans sinne var fullt av tankar på Dagmar, han menade att namnet fiskats upp ur hans eget medvetande. Men sedan tystnade mediet och bytte ämne. Hon frågade trevande: "Känner ni någon som heter Birgit — eller Birgitta — namn är svåra att få fram. **Hälsa henne att vi är glada här över hennes arbete!**"

Detta gjorde intryck, ty han hade inte alls haft mig i tankarna, och vid mitt arbete fäste han, som sagt, ingen egentlig vikt. Nu kände han att han måste framföra hälsningen till mig, och hans brev bragte mig besynnerlig tröst under en period av starkt missmod — fastän jag vid den tiden alls inte var "troende" i fråga om "den andra världen".

Därefter lärde jag känna professor Broad, började läsa hans arbeten, och han gav mig anvisningar i fråga om litteratur på området. Genom honom och Björkhem blev jag också medlem av **The Society for Psychical Research**. I mellan femton och tjugo års tid har jag nu läst och läst den stora parapsykologiska litteratur, som bl. a. handlar om de frågor som rör döden. Själv har jag förmodligen ett "medialt" drag, som ökat i styrka genom att jag tillbragt så mycken tid i ensamhet och meditation. Så jag har själv gjort en del märkvärdiga erfarenheter.

Jag anser inte att man ännu kan dra några bestämda slutsatser, som skulle godtas av vår tids skeptiska vetenskapsmän. Men själv har jag nog efter de många åren av intresse för parapsykologin förts fram till den tron att "jag" så att säga inte är identisk med min kropp (och det känns som en oerhörd lättnad). Jag upplever saken så att jag är en själ som tills vidare bor i den här kroppen. Jag tror att det finns i oss en organism av tunnare materia, som lämnar kroppen vid döden och går in i någon form av ny tillvaro. Sedan jag läst Ian Stevenson — och läst honom noga — är jag också benägen att tro att reinkarnation förekommer.

ELSA JOHANNA LUNDBÄCK:

Jag har sett nära anhöriga lugnt gå över gränsen

Min första make, som var djupt förankrad inom Svenska kyrkan, fick sin slutgiltiga hjärtattack en oktober natt 1951. Han visste själv att han inte hade långt kvar att leva, men jag visste det inte. Han förlorade plötsligt medvetandet, vaknade ett ögonblick och sa lugnt något som jag inte kunde tyda, och sedan var det slut. Hans ansikte utstrålade lugn.

Min andra man var medial, och han upptäckte mina mediala anlag. Jag lärde mig att komma i kontakt med min första make. Mina båda män förde långa samtal med varandra, och det rådde en säkerligen ganska ovanlig gemenskap mellan dem. — Så drabbades min man av flera sjukdomar. I juni 1965 fick jag hemma i min bostad besök från andra sidan av min svärmor och min svärfar. De lovade mig att när stunden kom för min man, skulle de båda komma och föra honom över gränsen.

Ett par dagar efter det min man genomgått en operation för cancer, talade vi om döden. Han ville inte lämna min son och mig, men han var inte rädd. Vi kom överens om att helt skulle vi inte skiljas. Vi skulle mötas medialt.

En tisdagsmorgon i september 1965 kallades jag till lasarettet. Min man var inte medvetlös men kunde inte meddela sig med omvärlden. Jag talade tydligt i hans öra om för honom att det var jag som var hos honom. Efter en stund slog han upp ögonen och såg på mig — länge och eftertänksamt. Så slöt han ögonen — för sista gången.

En vecka efter jordfästningen träffade jag honom medialt tre gånger på samma dag — han stod framför mig, frisk och glad.

Min mor var fullkomligt skräckslagen vid tanken på döden, och jag beslutade därför redan i unga år, att om jag kunde närvara vid hennes dödsbädd, skulle jag vara där, så att hon hade någon att hålla i handen. Min mor hade ingen fast tro att bygga på, och hon var rädd för mycket här i livet. Hon saknade förmågan att känna trygghet.

Under den sista sjukdomen frågade hon oroligt: — Skall jag dö nu? Hon var nervös och irriterad och en mycket besvärlig patient. Men en dag, när jag besökte henne på lasarettet, hade hon plötsligt blivit lugn



LANGE



LUNDBÄCK

Leende — inför dödens uppenbarade hemlighet?

och helt olik sig. Sköterskor och biträden kom förvånade in för att fråga hur hon mätte, och hennes stående svar var: — Tack bra. Ingen förstod vad som hänt henne.

Strax efter klockan tre en somardag 1966 bad mamma att få kaffe. Jag matade henne med sked, och hon tyckte, att det smakade bra. Så gick ronden. Mamma kände sig trött och ville vila. Feberhettan gjorde att hon inte längre ville hålla mig i handen. Så tittade hon upp ett

ögonblick, var medvetlös några minuter, och sedan vilade en stilla frid över hennes ansikte. Döden hade kommit — den död som hon fäst för i så många år.

För dessa mina nära anhöriga har döden varit en rofylld övergång. — Genom mina mediala upplevelser har jag blivit övertygad om att döden är ett insomnande i en tillvaro och ett uppvaknande i en annan. Döden är för mig ingenting hemskt och grymt.

EINAR

Du bar på en dröm och Du närde dess rot med drömmarnas gyllne vatten, och drömmen var liv och dess liv var ett ljus, ett regnbågeskimmer i natten. Din tankes kristall sjöng de klaraste toner och byggde av stjärnornas eldar visioner, som ej kan förvittra och falla till stoft men dröjer sig kvar som en vårdagens doft.

Ur jordjättens bojar i världsnattens djup Du sökte Dig ut för att finna ett bärande fäste i ljusårens stup, där klart vintergatorna brinna. Till ändlösa vidder Din tanke Du sände, mot vintergatshjulen Du tankebron spände och sökte i fjärran från nattsidans jord det svar som måhända ej formas i ord.

Men nu har Du själv på Din bro vandrat ut och går mot dess motsatta ände. På jorden, bland oss, har Din tid tagit slut i denna gestalt som vi kände. Men tallösa svar finns på tallösa frågor och nånstans bland stjärnornas glimmande lågor Du orörd av tiden och döden finns kvar och finner Din gåtas förklarade svar.

Dénis



VARIA

"MARYA"

"Marya" är läkarfru i Stockholm — "en alldeles normal och vanlig hemmafru" (säger hon själv). Men hon hör främmande röster i sitt medvetande: hon tycks stå i ständig kontakt med utomvärldsliga intelligenser! Det är "Mästarna av Det Stora Vita Brödraskapet" som talar till henne.

Jag lyssnar till en inre röst. Samtidigt ser jag med det tredje ögat (själens öga) Mästaren som talar till mig. Och Mästarna, som syns i en oval och opalskimrande ram, är lika levande för det inre ögat som någonsin människorna i min omgivning. Rösterna kommer i öronen; jag hör dem — men mina egna tankar är i en annan del av huvudet: tankarna tänker jag i hjärnan. Det dröjde ändå innan jag kunde skilja mellan mina egna tankar och rösterna. Nu kan jag det. Jag måste se den jag talar med, annars litar jag inte på budskapet.

Marya, har ingenting varit tokigt av det rösterna sagt?

Nej. Ingenting blir tokigt, om man inte blandar in sina egna känslor och aggressioner. Man får inte vara i affekt. Jag går in i ett tillstånd av stark bön och lyssnar sen uppmärksamt inåt utan att vara medveten om något yttre. Under tider av svår nedstämdhet går det inte alls, ty då bygger mitt jag upp en mur som de andliga krafterna inte förmår tränga igenom.

Kan det inte vara Dina egna tankar som dyker upp?

Det skulle förvåna mig mycket, om jag tänkte de saker som jag har skrivit ned. De överensstämmer nämligen inte alltid med vad jag själv tror och vet. — Rösterna är manliga, när det är de manliga Mästarna som talar. Det finns bara en kvinnlig Mästare av de stora, kända, och det är Nada. När det är hon som har något att säga, så kommer det med kvinnoröst.

Du skriver ned budskapen...

Ja, alltid. Mina anteckningar skulle räcka till flera böcker. Mästarna talar långsamt och tydligt, och jag antecknar med snabb hand.

Ställer Du frågor till dem?

Ja, och de svarar också. Men det går inte att ställa jordbundna

privatfrågor i stil med om man skall företa en resa eller dylikt, ty då får man i allmänhet en kalldusch; då säger de ifrån.

Du får alltså budskap. Av vilket slag?

De rör mitt liv och arbete samt även mänskligheten och världsfreden.

Är det någon speciell filosofi eller religion som förs fram?

Själv ställer jag mig utanför alla religioner, har i stället någon slags allkänsla för religion. Om budskapen pekar åt något håll, så skulle det väl vara S:t Germainrörelsen och teosofin. Jag har aldrig läst teosofi, men jag tror att teosoferna accepterar Det Stora Vita Brödraskapet och Mästarna. I Am- eller S:t Germainrörelsen har jag studerat, och den arbetar ju med Mästarna.

Vad säger Mästarna att Du skall göra?

Jag skall arbeta med healing och även konstnärligt, både med målning och författarskap. I några fall har jag fått vara verktyg för Mästarnas kraft och med healing lyckats hjälpa människor. Men ännu är jag bara i begynnelsen och har mycket kvar att lära.

"Marya" har berättat mycket mer: om hur allt började — om bevis... om detaljerade budskap och om minnen från andra liv. Men vi låter det nu stanna med ovanstående presentation. För oss är "fallet Marya" tills vidare ett intressant problem — kanske framför allt ur religionspsykologisk synpunkt. Men vi är öppna för möjligheten att Mästarna av Det Stora Vita Brödraskapet existerar och att rösterna i läkarfruns medvetande inte bara är ett underligt illusionsnummer av det egna psyket. — Ytterligare ett par kvinnor är oss bekanta, vilka i vårt land upplever fenomen av liknande slag som "Marya", men ingen av dem har velat berätta.

ÄR TEFATEN DÖDSSKEPP?

Konstnären Friedrich Jürgenson, känd för sina bandupptagningar av "anderöster", påstår att flygande tefat är de dödas farkoster. Han har fått den upplysningen från de an-

dar som talar till honom via banden och som kallar farkosterna teleskepp, dödsskepp, målarskepp och transportskepp.

Jürgenson befann sig utomhus. Det var på sommaren och mitt på dagen. På den nästan molnfria himlen iakttog han ett lysande föremål. Men ett moln kom förbi och dolde det.

När molnet var borta hade föremålet flyttat sig.

Jag gick in och slog på min bandspelare. Efter en stunds sökning via radion fick jag kontakt. En röst sade: Fridel, man iakttar dig."

Jürgenson har många inspelningar där rösternas ägare tydligt befinner sig i en farkost. Han berättar:

— En röst säger: Vi är över Strängnäs. Senare säger en annan röst: Ta tid nu. Man hör hur de ger order och tydligt styr sin farkost. Konstiga uttryck som förefaller tekniska förekommer."

Källa: Göteborgs-Tidningen 17 jan. 1971.

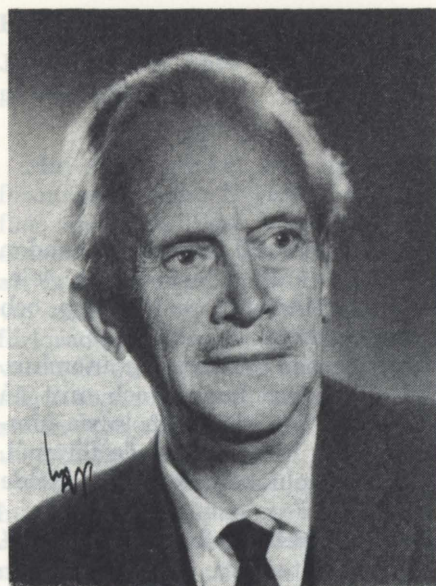
"DEN ENDA OCH UTESLUTANDE SANNINGEN"

D.E.U.S. skall vi inte göra någon större affär av. Annonser om det nya trossamfundet i nr 1 var en ironi riktad mot alla religiösa samfund. Den var ett skämt — med mycket allvar i.

Ironins allvarliga sida är att fastän vi människor saknar förmåga att veta något om de yttersta frågorna, det metafysiska, transcendentia, om alltings djupare sammanhang, fastän vi till vår natur är agnostiker, så bildar vi en massa "trossamfund" med dogmer och ceremonier, som antas säga något om det ovetbara.

Till sist är ju ändå de religiösa teserna känslor, spekulationer, drömmier. Om man inser detta, kan man naturligtvis laborera med hypoteser och "tro" någonting.

Vårt skämsamfunds få teser var seriöst konstruerade, och det fick två medlemmar: en skriftställare och en konstnär. Men eftersom D.E.U.S. inte kan tillfredsställa människans religiösa känsla, vilket är ett trossamfunds huvuduppgift, "upplöses" härmed samfundet.



OLOF THORBORG

MED HELANDE HÄNDER MOT EN VÄRLD I FRED

HÄLSOPEDAGOGEN OCH NATURLÄ- KAREN OLOF THORBORG PORTRÄT- TERAS AV VÄNNEN AGNE WINDMARK

Det viktigaste ögonblicket i en människas liv är när hon inser varför hon är här. Det ögonblicket kom för Olof Thorborg sedan han intensivt genomlevt himlar och helveten och prövat många mänskliga yrken och färdigheter, varit utfattig — flera gånger — och på väg att grundlägga en lättförtjänt förmögenhet — två gånger — levat högt på nedärvd hälsa och länge varit så svag och sjuk att en vindpust kunnat blåsa ut hans flämtande livslåga.

Det kom en dag och en stund då helandets konst betydde allt för honom, uppbyggandet av den egna hälsan och arbetet för andras hälsa och livsharmoni. Han skriver om den stunden i sin självbiografiska bok "På högre uppdrag":

— Först när en människa i fel-slagna förhoppningar och missräkningar lärt sig igenkänna den hand, som vill hjälpa henne finna sin väg i livet, i sjukdomen ser en naturens tillrättavisning och ställt sin begåvning, sitt kunskande och sina mödor i gemenskapens tjänst har hon lärt något väsentligt av jordelivets läxa. Intet verk av bestående värde har växt fram ur egennyttans karga jordmån, men det största och mest beständiga av alla verk har spirat och hämtat sin kraft ur självför-glömmelsen, tjänandet och kärleken.

Olof Thorborg, som nyligen fyllt 77 år, är i besittning av en själens och kroppens ungdomlighet och vitalitet, som hör det tidlösa till. Jag har funnit denna självklara ungdomens ande, som skulle vara det naturliga för oss alla, hos ett fåtal

människor, som lever ett enkelt och välbalanserat liv efter allkärlekens principer, alltid vaksamma på tillfället att göra en insats för den bättre värld, vars bild de bär inom sig och som finner sin avspeglning i blick och rörelser, i leenden, allvar och skratt. Om inte sådana människor funnes, skulle vår jord vara en djupt deprimerande plats att vistas på. Ty vad är alla s. k. andliga sanningar värda, om de inte tar gestalt för oss i mänsklig form och bevisar att de sakta men säkert kan förverkligas?

Storstadsliv i sus och dus — och ett uppvaknande i skogen...

Olof Thorborg är av gammal dala-släkt, med bergsmän och bönder i långa led på fädernet. Hans far var en tid landsfiskal i Venjans socken och småningom tidningsman, redaktionssekreterare i den välkända Lidman-pressen i Hedemora. Olofs syster, Kerstin Thorborg, var på sin tid en av vårt lands stora sångerskor, som nådde sin högsta blomning på 30-talet och då var känd och uppskattad världen över. Hon var bl. a. i elva år knuten till Metropolitan Opera i New York.

Men för Olof, yngste sonen i Thorborgsfamiljen, dröjde det länge innan han skulle finna rätt melodi. Från samskolan i Hedemora skickades han till fortsatta studier i Falun och Uppsala. Efter studentexamen fortsatte han på lånta pengar, först vid Veterinärhögskolan och sen vid

Karolinska Institutet i Stockholm. I fyra år räckte pengarna och därmed hans medicinska studier. Orsaken till att slantarna så snart tog slut var närmast hans flitiga fritidsengagemang i "Den glada flugans klubb", som han mycket aktivt var med om att bilda. Denna klubb hade sin huvudsakliga verksamhet på huvudstadens livligare "innekrogar", där punch i immande hinkar hörde till avslutningen av även de enklaste samkväm. Tillsammans med några andra levnadslustiga unga studerande fann han sig vid första världskrigets slut och efter en hektisk köpenhamnssejour pank och fågelfri och nappade tacksamt på ett erbjudande att bli informator åt fyra barn hos en bruksdisponentfamilj i Västmanland.

Sedan förenade han sig med sin äldre bror, som praktiserade skogsarbete i Härjedalen för vidare utbildning till forstmästare. Det blev ett slitsamt, underbetalt men härdande liv i timmerskogen och längs flottleder i lag med skogshuggare, timmerkörare och flottare, ett liv som garvade skinnet och satte råg i ryggen på en bortskämd studiosus. Om dåtidens arbetsförhållanden berättar han i sin ovannämnda bok: — De var ytterligt primitiva, provianten fick hämtas i en handelsbod drygt två mil från arbetsplatsen och bäras i ryggsäck på obanade skogsvägar. Bostaden utgjordes av en timmerkoja med träbriter att sova på och en fyrkantig eldstad i mitten. Rökfånget var en vidöppen skorsten, som släppte in frikostigt

med nederbörd och morgonkyla. I väggspringorna kröp frosten in och låg ibland vit runt sovbritsarna, där granris fick göra tjänst som madrasser och vedklabbar med en filt över som huvudkuddar.

På denna kärva arbetsplats nåddes Olof en dag av ett telegram, avsant från Barcelona av en av hans glada kumpaner från studietiden. Det lød: "Kom hit genast. Telegraferar pengar. Meddela omgående adress hotell Cosmopolite. Rolf."

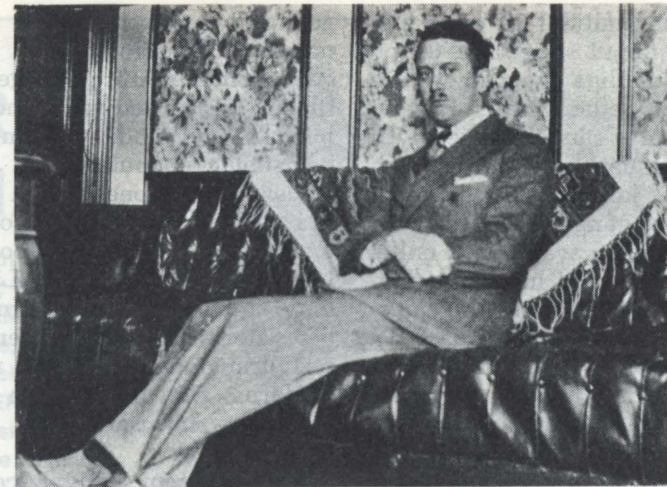
Arbetet för dagen var över. Olof var trött och hungrig, men han lämnade kojans och kolbullarna bakom sig och gick bort i stillheten i skogen och satte sig på en timmerstock för att utkämpa sauluskampen med sig själv:

— I andanom upplevde jag en angenäm båttur ned mot Medelhavet, låg åter i en mjuk bädd och åt god mat med gott öl vid dukade bord. Jag hade visioner av nattklubbar med eldiga viner och dito senoritas. Jag upplevde det gamla kamratskapets bullrande glädje och cynism. Äventyret drog och lockade med tusen glittrande trådar. Omkring mig ruvade den tysta granskogen, allvarlig och liksom väntande på mitt beslut. En hästs gnäggande från stallet påminde mig om det dagliga slitet, den stenhårda sovbritsen och den nästan outhärdliga lukten av fotsvett, surt läder och kaffelank i kajan.

Men Olofs bättre jag segrade den kvällen. Något svarstelegram blev aldrig avsant. Tyst återgick han till det tunga arbetet i skogen. — Jag inbillar mig, säger han vid tanken härpå, att jag den kvällen gav dödsstöten åt något inom mig, som kunde ha gjort mig till en skrupelfri exploatör av mänskliga svagheter, till en rotlös äventyrare, drivande med konjunkturernas strömdrag i storstädernas skumrask.

Hårda tider och tag i "De obegränsade möjligheternas land"

I stället för en lättjefull tillvaro kring Söderns guldkrogar väntade nu vår unge lycköskare ett tiotal hårda år i Kanada och USA. Skogshanteringen här hemma hade plötsligt drabbats av depressionen efter första världskriget. Olof skrev till en f. d. studiekamrat som slagit sig fram till en ledarbefattning vid ett trävarubolag i Kanada och frågade om arbete. Han fick svar att han var välkommen. När vår svenske skogspraktikant omsider anlände till bestämmelseorten, den lilla guld-



Thorborg i sitt hem i Chicago vid mitten av 20-talet.

grävarstaden Kenora i Ontario, visade det sig att hans vän samma dag givit sig iväg på en skogstaxering, som skulle ta tre månader i anspråk. Med en dollar på fickan började Olof nu sin bana som arbetssökande i den gudsförgätna staden. Redan andra dagen lyckades han få arbete som stabbläggare, det hårdaste av alla jobb. När han sen fick prova på som gruvarbetare — i Mikado Mine, långt inne i vildmarken — tyckte han att han hamnat i rena vilohemet. Tyvärr gjorde gruvbolaget konkurs inom kort, men Olof hade hunnit spara ihop något tiotal dollar när han en dag satte sig på tåget mot Detroit. Brevledes hade han fått kontakt med en f. d. studiekamrat där, som liksom han själv måst ge upp medicinstudierna i Stockholm och nu tjänade "grova pengar" vid det löpande bandet på Maxwells bilfabrik.

Olof fick mycket riktigt jobb, inte bara vid den bilfabriken utan vid flera. Han grävde avloppsdiken åt Chrysler, var magasinsskarl hos Maxwell, knackade ut bucklor på bilkarosser åt Fisher och drog fast muttrar för Ford. Första dagen vid det löpande bandet, med mutternyckeln i högsta hugg, trodde han nästan att tiden hade stannat. I tre månader blev han kvar vid löpande bandet. Det var de längsta månaderna i hans liv; aldrig har han känt sig mer lättad än när han plötsligt blev permitterad på grund av driftsinskränkningar. Nu beslöt han att prova affärsmannens lättsammare men ingalunda sorgfria liv. Det blev inhopp i tomtjobberiet, försäkringsbranschen, tidningsackvisitionen, dammsugarförsäljningen och sist och slutligen direktförsäljning i hemmen av damstrumpor i silke. Med sitt verserade sätt och sitt ut-

seende snarlikt vår dåvarande stumfilmstjärna Nils Asthers avancerade han snart till distriktschef i svenskstaten Minnesota och såg framför sig i andanom en snabbt hopsamlad förmögenhet. Men just då kom den stora "boomen" svepande fram över Amerika. Folk — ej minst i Minnesota — fick annat att tänka på än silkestrumpor.

Han finner sitt jobb — och förlorar sin hälsa

Med en tunn rulle dollarsedlar i byxfickan är han åter i Detroit, ledig för varje möjligt jobb. Har tur att hamna som praktikant på en läkarägd institution för kroppskultur. Här får han sätta sig grundligt in i den s. k. Battle Creek-metoden för frisk- och sjukgymnastik samt vattenbehandling. Under skickliga lärares ledning utbildar han sig till sjukgymnast och chiropraktor. Studieåren som medicinare börjar äntligen ge utdelning och han känner att han hamnat på rätt plats. Under konstförfarna fingrar och känsliga grepp läggs ligament och kotförskjutningar tillrätta.

Efter sin chiropraktorutbildning i Detroit far Olof Thorborg till Chicago där han sätter upp eget hälsoinstitut på stadens själva huvudstråk, Michigan Avenue, och inleder kontakt med en hel rad läkare. An en gång lyser framgångens guld-sand honom i ögonen, och han börjar redan se fram mot den ej alltför avlägsna dag då han som en rik karl kan återvända till gamla Sverige och slå sig ned där utan att någonsin mer behöva tänka på förvärvsarbete. Men då slår ödet till igen — hårt och obevekligt.

Många års jäkt och spänning och

oregelbundna måltider på underhållig bar-föda tar ut sin rätt. Efter en tids nästan olidliga magplågor kollapsar han i badrummet. Brustet magsår. Läkare, sängläge, diet. Och upp igen så snart som möjligt och i arbete. Åter kollaps och i säng och operation. Tre gånger samma procedur. Nu är han så svag att en enkel förkylning går över i lunginflammation, som snabbt blir till lungemfysem (var i lungsäcken). Endast turerna gör att han i sista stund kommer under behandling av en genial läkare, som klarar hans liv i en dramatisk operation. Patienten kommer hem till sitt avsomnade institut på Michigan Avenue, pank och oförmögen till allt arbete, just i tid för den stora börskraschen, 1929.

Åter till Sverige — och hälsans landamären...

Än en gång kommer en välvillig ängel till hans hjälp, denna gång i form av en ovanligt rättrådig affärsman, i vars nyss kullbyterade företag Olof satt in en del sparkapital. Affärsmannen ifråga, som också varit klient på svenskens institut, lämnar generöst tillbaka insatsen till honom — precis lagom för resan hem... Olof hade tänkt stanna hemma i tre månader för att återfå hälsa och vigör i Dalarnas friska skogsluft. Men av de tre månaderna blir småningom fyrtio år — och kanske många till...

Månad efter månad gick. Han var så svag att han knappt vågade sig på att gå ut ensam på en promenad. Stannade han, t. ex. för att växla några ord med en bekant, måste han strax finna något att stödja sig mot för att inte säcka ihop där han stod. En envis neuros gjorde att hans hjärta vid minsta irration började "fladdra som en lärkvinge i bröstet". Efter ett halvår, när hans hustru såg hur han plågades av sin sysslolöshet, föreslog hon honom att skriva en bok. Tanken slog rot och växte fram. Han inköpte papper och skrivdon — och se, inspirationen började komma... Det blev en äventyrsroman, byggd på egna upplevelser under Amerika-åren. Manusskriptet antogs av Gebers förlag och julen 1932 låg arbetet på bokhandelsdiskarna. Titeln var "Daltuna mot Chicago". Pressen gav rosor. Den nypupptäckte äventyrsförfattaren jämfördes med världsberömdheter som Philipps Oppenheim och vår egen Frank Heller. Boken gick snabbt åt och förlaget beställde om-

gående en fortsättning, som fick namnet "Chicago". Den litterära och ekonomiska framgången bidrog till att livskraften sakta men säkert började återvända. I samråd med hemstadens populära och skicklige stadsläkare öppnade han på nytt praktik som sjukgymnast och på lediga stunder skötte han posten som lokalredaktör för Falu Läns Tidning. Men med tidningsmannajobbet återkom jaktet, den dåliga restaurangmaten — och magsjukdomarna. Den här gången blev det blödande tarmsår, som återkom gång på gång.

Det var som konvalescent efter det tredje tarmsåret som han sommaren 1939 — på uppdrag av Falu Läns Tidning — åhörde ett föredrag av Are Waerland i Stadsparken i Hedemora. För första gången hörde han här den store hälsoförkunnarens nu bevingade sentens: "Vi har inte med sjukdomar att göra utan med livsföringsfel. Avskaffa livsföringsfelen, och sjukdomarna kommer att försvinna av sig själva." De orden visste var de tog. Olof Thorborg gick raka vägen hem från föredraget och meddelade sin fru att från och med nästa morgon skulle han börja med en kostomläggning enligt waerlandska riktlinjer. I mer än trettio år har han nu levt "på den vägen" — med ständigt stegrad hälsa, vitalitet och arbetsglädje som resultat. Han har blivit en av dem som starkast — i ord och handling — omsatt den unika svenska hälso-rörelsens idé i praktisk verklighet. Framför allt har han starkt bidragit till att andligt fördjupa den — genom:

stor kunnighet på psykiska och andliga områden... skicklighet att i tal och skrift vägleda och inspirera... framsynthet, parad med humor och tolerans...

Ett program att förkunna...

Olof Thorborg tror, som så många inom den svenska hälso-rörelsen, på förverkligandet av mänsklighetens urgamla vision av en värld i hälsa och fred. Han anser på goda, beprövade grunder vegetarismen vara en viktig del i denna utveckling. "Man slår inte ihjäl varann för ett morotsland", säger han.

— Jag har alltid varit intresserad av läkekonsten, som medicinare deltagit i många dissektioner, läst allt vad jag kommit över av medicinsk litteratur. (I hans bokhyllor tronar

väldiga medicinska uppslagsverk.) Men alltid var det kostfrågan, som fattades. I den fann jag lösningen på praktiskt taget hela sjukdoms-problemet och en stor del av det sociala problemet också för den delen. Det är ingen tvekan om att kostfrågan även har återverkan på det etiska.

Det svåra med näringsreformen är att överföra dess idé på dem man vill nå. Människor är bundna av vanor och traditioner. Även det rent klart förnuftmässiga, som griper in i ens vanetänkande, vägrar man att acceptera. Och detta trots att man framför sig ser en hel värld i ett mörker utan like och märker hur livshotande sjukdomar griper omkring sig här hemma.

— Löper du då inte risk ibland att bli pessimist inför det tillsynes meningslösa i vårt arbete?

— Nej. Jag känner det inte så. Det har för mig blivit en naturlig reaktion att möta omvärlden med optimism. Man måste också möta sina medmänniskor med vänlig förståelse. Vi vet att hälsorörelsen går framåt, att den är en kraft i utvecklingen att räkna med. En omsvängning kommer bland den stora allmänheten — och är redan på väg.

— Du har lagt ned mycket arbete på organisation inom hälsorörelsen.

— Ja, Are tog snart med mig i Allnordisk Folkhälsa, nuvarande Hälsofrämjandet. Var ordförande där ett par år. Jag ägnade mycket tid åt rörelsens organisation; vi måste ha en basis att arbeta från. Har också i många år varit ordförande i Stockholms Hälsoklubb.

Självfallet ligger djurskyddet honom också varmt om hjärtat. Sedan många år är han vice ordförande i Nordiska Samfundet, där han också är livstidsmedlem.

— Du har skrivit åtskilliga böcker?

— Ja, ett femtontal, hälsoböcker mest, och nu senast två diktböcker. Den sista, "Objuden gäst", har nyligen utkommit.

— Du har också gett ut en hälsotidning?

— Ja, i fem år gav jag ut "Hälsaför-alla", som spreds i ett tiotusental ex, mest genom reformhandeln och nog kom att betyda en del för utformningen av denna rörelse.

— Hobbies?

— Mitt yrke som sjukgymnast och rådgivare i diet- och livsföringsfrågor är också min hobby, det in-

(Forts. på sid. 14)

OLOF THORBORG ODE TILL KVINNAN

Få författare har skrivit ett vackrare ode till kvinnan än Olof Thorborg i kapitlet "Min färdkamrat" i sin välskrivna, dramatiska självbiografi "PÅ HÖGRE UPPDRAG". Ett fåtal unika restex. av denna bok erbjuder han nu fritt till Sökarens läsare, som beställer hans nya uppmärksammade dikt- och prosabok "OBJUDEN GÄST" eller hans tidigare diktbok "BERGEN SKALL SJUNGA". Tag detta enastående tillfälle att skaffa skönlitteratur på högt andligt plan — för högläsning och inre samling!



"BERGEN SKALL SJUNGA..."
Diktbok. 12:50 hft., 16:— lnb.
"OBJUDEN GÄST", dikt och
prosa. 15:—.

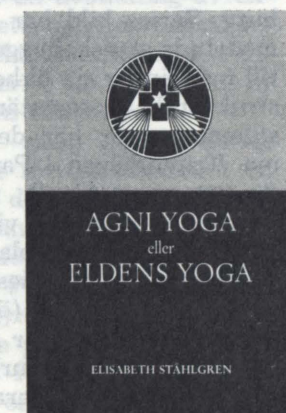
VÅR JORD PÅ KATASTROFKURS?



I sin "Tolkning av Johannes' Uppenbarelse" visar El. Ståhlgren hur vår förgiftning av jorden, vår ensidiga materialism, vår lek med förintelsevapen, satelliter m.m. utmanar de jordkatastrofer som varslats bl. a. i Johannes Uppenbarelse. Ändå leder boken till nytt hopp: "Att befrias betyder att leva på nytt sätt, att inte känna oro och ångslan." 200 sid. Omsl. i guld & rött. 26:— + m.



I "Evighet — Oändlighet" har förf. gjort högsta andliga kunskap tillgänglig för dem som målmedvetet vill verka på sitt eget och tillvarons höjande. Genial, djuplodande bok, som öppnar dörr efter dörr till de andliga världarna. 146 sid. 22:— + m.



Läs också förf:s första, grundläggande verk, "Agni Yoga eller Eldens Yoga". Ett inträngande i den kosmiska kunskapen. Nu i ny, stilfull upplaga. 120 sid. 16:— + m.

NATURLÄKARENS TESTAMENTE...

Den geniale naturläkaren Hjalmar Löfgren, som räknade många läkare bland vänner och patienter, samlade i sin bok ORSAK OCH VERKAN sitt rika vetande om naturenliga behandlingsmetoder för våra vanliga sjukdomar (även psykiska sådana), från A (astma) till Ö (ögonsjukdomar). Han var en mästare i chiropraktik men behärskade också ögondiagnos, homeopati, el-terapi, yoga, vegetarism och örtläkekonst. Han skrev om filosofiska och andliga frågor, spiritism och strålningsfenomen, var i mångt före sin tid. Ett fåtal ex av denna märkliga bok (ord. pris 25:—) säljs NU till förmånspris 15:— (+ m.) till denna tidskrifts läsare.



Stort
format
208 s.
NU
15:—
(föret
25:—)
+ m.

"DEN BÄSTA HÄLSOBOK som någonsin skrivits..."

Så beskrev Dr. J. E. Barker, Englands främste läkare/förf., Are Waerlands stora genombrottsbok "I SJUKDOMARNAS HÄXKITTTEL". Nu i nummerad (1—300) Minnesupplaga, stilfullt band m. guldtryck och bästa Waerland-fotot samt namnt. i faksimile. Kr. 50:— + m. (Obs. Stor konsttrycksplansch av Are W. med hans bästa sentenser medf. fritt. Värde kr. 10:—).

Samma bok i häftat utförande 25:50

Hälsans Handbok av Are Waerland. "För friska, som inte vill bli sjuka..." 10:50

Den stora livsharmonin. Are W:s bästa uppsatser samlade! 10:35

Naturläkekonstens bok — av Ebba Waerland.

Världsberömd modern hälsolära, 3:e uppl. 14:50



BOKGÅVOR TILL SÖKARE

Obs. vid samt. best. för min. 55:— (förutom Thorborgsböckerna) med-sändes fritt 1 ex av "Konsten att leva länge", boken om Kaukasus vitala 150-åringar. (Värde kr. 16:50.) Vid best. för min. 30:— "Det vitala problemet" (v. 12:50), djuplodande bok i livskonst.

SKRIV ELLER RING REFORM-FÖRLAGET

Box 16 186
103 24 STOCKHOLM 16
Tel. 08/766 26 82.
Obs. Böckerna sänds mot pf + moms & porto!

FENOMENET TED SERIOS

Av Birger Qvarnström

Han fotograferar sina egna tankar.

Sedan 1964 har professor Jule Eisenbud, psykoanalytiker vid universitetet i Denver, Colorado, USA, gjort en rad experiment med ett original från Chicago vid namn Ted Serious, och de experimenten får nog räknas till de mest egenartade i den moderna parapsykologin.

Serios har en specialitet: via en kamera kan han genom stark mental koncentration överföra sina tankebilder till en fotografisk filmremsa och sålunda ge upphov till psykofotografier av byggnader, föremål m. m. Denna förbluffande förmåga har vållat forskningen allvarligt huvudbry, och den har inte bara avfärdats med en förströdd axelryckning. En redogörelse publicerades av Eisenbud 1967 och blev något av en sensation. Följande år utkom den som pocketbok med titeln *The World of Ted Serious* (Simon and Schuster, N.Y.).

I boken finns många fotografier som Serious på psykisk väg har ska-

pat fram och som är motsvarigheter till av honom själv eller andra valda illustrationer i böcker och planschverk. Psykofotografierna visar i sina grunddrag mer eller mindre klar likhet med originalen. Men det inträffar också att överensstämmelsen blott är partiell eller att bilderna alls inte kan identifieras. Vid ett tillfälle var förebilden en etsning med motiv från medeltidsstaden Rothenburg. Serious bild har en prägel av medeltida stadsbebyggelse, men därtill inskränker sig likheten. Inte den strukturala överensstämmelsen utan stämningen är här det gemensamma. Triumfbågen i Paris var målet för ett annat försök, men i stället för Arc de Triomphe visar filmen en romersk valvbåge. Ibland uppträder vad som kallas blackies (underexponerade) och whities (överexponerade) filmrutor, som är genomgående suddiga och konturlösa. Härtill kommer att Serious paranormalt (genom telepati eller klärvoajans) igen-

känner bilder i ogenomskinliga, slutna kuvert; han försöker sedan transponera dessa bilder till filmen på samma sätt som sina övriga visualiserade föreställningar.

En omständighet som väckt diskussion är att Serious under försöken använder ett slags cylinder, som han kallar "gismo" (helt enkelt ett plaströr tillslutet i båda ändar med cellofan) som han enligt uppgift behöver för att begränsa synfältet och ljus-tillflödet och hindra fingrarna från att komma i vägen för linsen. Fackmän som undersökt denna gismo har konstaterat att den inte kan vara gömställe för mikrofilmer eller något annat som skulle kunna förklara bildproduktionen.

Det har inte varit lätt att experimentera med en så excentrisk person som Serious. Enbart hans kopiösa whiskykonsumtion är ett problem. Eisenbud skildrar drastiskt hur Serious med spänd intensitet stirrar in i kamerallinsen och formligen skakar under ansträngningen och spänningen att med tanken påverka filmen, medan andhämtningen blir flämtande och hjärtat bankar i abnormt uppdriven takt. Då och då tar han plötsligt en paus och kommenderar fram "double Scotches on the rocks" — om för att lugna nerverna och komma över situationens vanskligheter eller av någon annan orsak må lämnas därhän. Först efter dessa förberedelser kan man vänta sig att något intressant inträffar, d.v.s. att mer eller mindre tydliga bildstrukturer framträder på bildrutan.

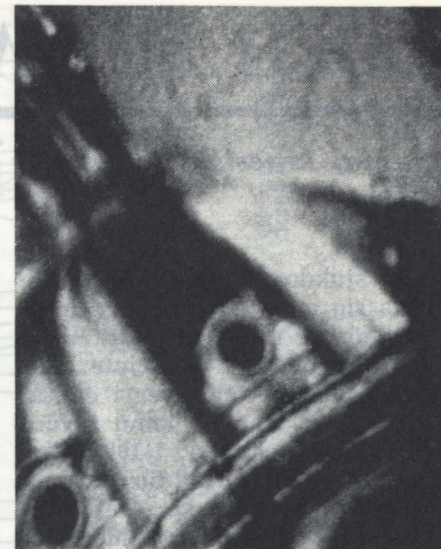
Eisenbuds första möte med Serious ägde rum på Palmer House i Chicago, varvid en del försök gjordes. Trots whiskyfaktorn och all bepansrad skepsis blev Eisenbud inte så litet imponerad av vad han fick se, och en överenskommelse träffades om fortsatt experimenterande i



Professor Eisenbud.



Fr. v. kyrkan Santa Maria di Loreto med Trajanuspelaren i Rom samt två motsvarande psykofotografier av Serious.



Denver inför kompetenta bedömare.

En stor del av bokens kommentarer kretsar kring Eisenbuds personliga reaktioner, hans ständiga försök att skaffa sig säkerhet och övervinna alla tvivel, egna och andras. Han kan till slut mönstra 25 vetenskapligt kvalificerade vittnen som är övertygade om att fotografierna inte tillkommit genom trick eller på annat normalt sätt.

Vid sidan av diskussionerna för och emot psykobildernas äkthet och de speciella villkoren för deras tillkomst försummar Eisenbud inte att visa att förloppen från olika synpunkter kan belägas genom paralleller med kända parapsykologiska företeelser och även i viss mån förklaras psykoanalytiskt genom att hänföras till bestämda tendenser, önsknings- och attityder hos Serious.

Vid några kontrollförsök i Denver användes som "måltavla" en illustration av Westminster Abbey, hämtad ur en engelsk turistbroshyr. Serious lyckades verkligen få fram ett avtryck på filmen som häpnadsväckande kongruent återger en del av Westminster Abbeys klocktorn.

Vid ett annat försök var målobjektet ett slott i Frankrike, benämnt Maintenon. Serious förklarade att han inte exakt visste vad det rörde sig om men att det var "någonting någonstans i Frankrike". Just då var han helt upptagen av tanken på att Mariner IV snart skulle befinna sig i närheten av Mars. Dessutom fantiserade han om att i anden kunna försätta sig dit. Psykobilderna visade olika varianter av en rymdkapsel som till formen erinrade om tornen på slottet

Maintenon. Överensstämmelsen med drömlivets associativa omvandlingar är i ett fall som detta fräppant. Egendomligt nog visades vid en presskonferens i Vita Huset flera veckor senare en avbildning av exteriören till ett nykonstruerat bemannat rymdlaboratorium som direkt liknar Serious foto, men det är väl närmast en tillfällighet.

En annan gång råkade Serious strax före ett försök bläddra i en bok om Rom, där det fanns en bild av kyrkan Santa Maria di Loreto och den framför kyrkan resta Trajanuspelaren. På ett av hans foton framträdde kyrkans kupol och på ett annat övre partiet av Trajanuspelaren, båda fullt klara och igenkännliga som om de hade fotograferats på vanligt sätt. Detta är endast isolerade avsnitt av drömartat sammanvävda föreställningar, som är förbundna med varandra genom knappt märkbara trådar, vilket framgår av Eisenbuds ingående analys.

Med tiden varierades försöken på mångahanda sätt. Inbjudna deltagare anmodades att själva tillhandahålla kameror, om de önskade. De hade full insyn i alla detaljer och obegränsade möjligheter till kontroll. Gismon reducerades till en enkel papprulle, och då flera sådana var i bruk vid en enda seans, kunde de obehindrat granskas av envar.

Det visade sig att Serious inte nödvändigt behövde ha omedelbar kontakt med kameran. Han kunde till slut dirigera tagningarna på ända till 66 fots avstånd. Småningom kom man på att beslöja linsen med tape, som släppte igenom ljus men inte lät skuggspelet av linjer och

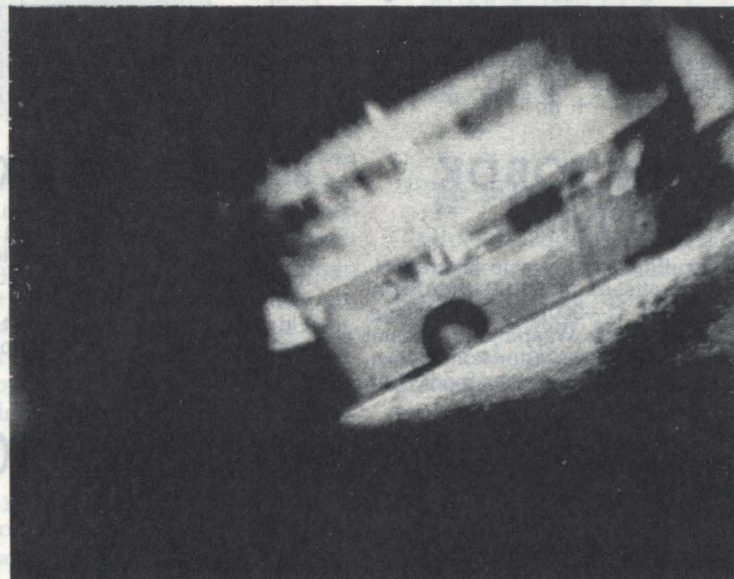
former nå filmen. Då linsen var "beslöjad" blev det inga bilder, och då den avlägsnades ur kameran blev bildkvaliteten sämre, men detta kan givetvis bero på psykologiska faktorer. Förloppen tycks inte ha mycket med fysikens optiska lagar att göra. Om man band för ögonen på Serious, hade det ingen hindrande verkan och inte heller om man höll handen framför linsen. Överexponerade filmrutor, whities, kom fram även om praktiskt taget inget ljus träffade filmen, och blackies producerades då kameran hölls i ett sådant läge att ljus flödade in genom den oskyddade linsen.

Vid en session överlämnade Serious kameran till en av de närvarande och lät Eisenbuds dotter, Joanna, hålla pappullen över linsen och rikta den mot honom själv där han stod mitt i rummet i full belysning. Resultatet borde ha blivit en bild av Serious, men i stället porträtterades Joanna från hans synvinkel.

En annan gång bad Serious återigen en åskådare att ta hand om kameran och rikta den mot honom. På bilden framträdde en stol, ett bord och ett piano, men deras inbördes läge var förändrat i jämförelse med verkligheten. Bilden representerar ett montage som inte kan ha åstadkommit med normala medel.

Det befanns att fenomenen inte förändrades om Serious med olika avskärningsanordningar isolerades från elektromagnetisk och annan strålning. Vid ett av dessa försök placerades han i en Faradays kam-

(Forts. på sid. 17)



Ett av Ted Serious lyckade psykofotografier: en tvådäckad buss.

AKUPUNKTUR OCH MOXA

Stefan Kosic berättar om en gammal kinesisk läkemetod

Det är inte möjligt att i en artikel uttömmande förklara vad akupunktur och moxa innebär. I svensk press har publicerats flera artiklar härom, som gett en felaktig och vilseledande uppfattning om dessa terapier. För att ni skall kunna rätt uppfatta denna artikel, vill jag gärna att ni, under den stund ni läser, glömmer allt som ni eventuellt tidigare hört och läst om akupunktur. Efter läsningen kan ni jämföra och göra er egen bedömning.

"Akupunktur" är ett ord som är felaktigt översatt från kinesiskan. En direkt översättning skulle lyda "metod för nålar och moxa". De första västerlänningar som hade kontakt med akupunktur, var de jesuiter, som på 1600- eller 1700-talet besökte Peking. När de kom tillbaka hem, skrev de, i de flesta fall på latin, böcker om sina upplevelser i Kina och då också om det de kallade "acupuncture". "Acu" betyder punkt och "puncter" betyder sticka, men att bara ta en nål och sticka på en punkt är inte direkt vad akupunktur handlar om. Det finns speciella lagar och regler som måste följas för att man ska få önskat resultat.

För nära 5000 år sedan kunde man i So-Ouenn, första delen av Nei King, hitta följande dialog mellan den kinesiske kejsaren Hoang Ti och hans minister och läkare Khi Pa.

Kejsaren frågade: "Jag har hört sägas att i antiken levde människor till och med till 100 år. I våra dagar är vi utslitna redan vid 50 års ålder. Är detta orsakat av förändringar i omständigheterna eller är det fel på människorna?" Khi Pa svarade: "I antika tider levde människorna efter Tao, de observerade lagarna för Yin och Yang, de var förnöjsamma, de levde ett regelbundet och enkelt liv. Av dessa orsaker friska till kropp och själ kunde de leva till och med i 100 år. I vår tid dricker människorna alkohol som man dricker vatten, de söker alla njutningar och lever omåttligt. På så sätt lever de inte mer än 50 år. Visa män lär att man borde leva ett enkelt och lugnt liv. Då bibehåller kroppen hela sin energi och kan inte angri-

pas av sjukdomar. Den vise måste skydda sig mot önsksningar, och på så sätt förblir sinnet fridfullt. Hans kropp kan bli trött men inte hans själ. När människor lever i en sådan enkelhet, kan de ännu i våra dagar leva till och med i 100 år."

Detta är, enligt traditionen, sagt för nästan 5000 år sedan. Det antyder att man redan på den tiden inte var så frisk men att människorna under tidigare epoker varit friskare, levte sundare och observerat naturens lagar.

Dessa naturlagar innefattar hela universum eller, som kineserna säger, himmel, jord och människa. De tillämpas inte bara inom medicinen utan också inom filosofin, i det sociala livet, inom statskonsten, jordbruket, astronomin m.m. Dessa principer tillämpas även i akupunkturen, som är en del av den kinesiska medicinen. I västerlandet tror man ofta att den kinesiska medicinen endast innefattar akupunktur, men detta är alldeles felaktigt. Akupunktur är bara en, viktig, del av denna. Inom denna tradition disponerar vi idag en enorm visdom, som kan tillämpas och verifieras. Det enda hindret härför finns hos oss själva om vi inte är kapabla att se svart som svart och vitt som vitt. Genom en sådan, som jag kallar den, negativ attityd, kan många vackra och goda ting ske i vårt liv, utan att vi märker dem.

Den tradition som akupunkturen bygger på, säger att det finns motsvarigheter — paralleller — samtidigheter mellan himmel, jord och människa. Himlen och jorden fungerar rytmiskt, kontinuerligt och harmoniskt. Vi vet att den jordiska rytmen likaväl som den himmelska överlever en människas liv. Detta kan vi inte förändra, men som människor har vi en viss rörelsefrihet, och inom denna ram har vi möjlighet att "hoppa ur" vår mänskliga rytm, som har sin motsvarighet, sina paralleller, i den himmelska och den jordiska harmonin och dess rytmiska förändringar.

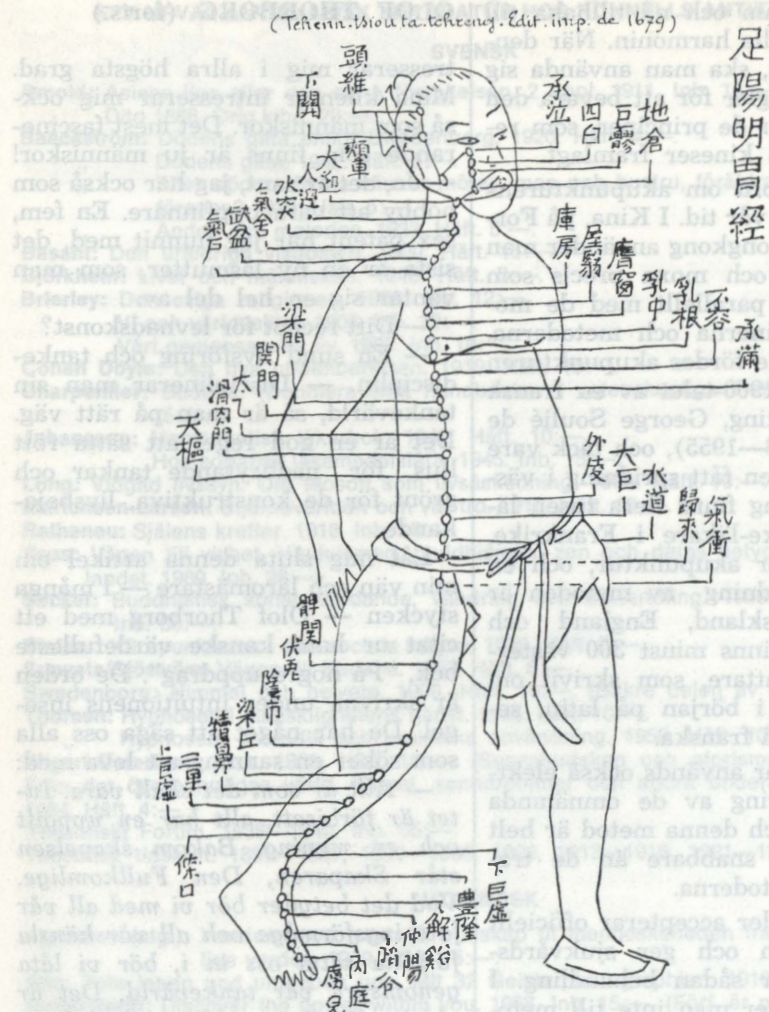
Vidare beskriver traditionen i detalj de nämnda motsvarigheterna mellan himmel, jord och människa. Jag ska här bara antyda grunddra-

gen. Vi kan säga att våren är den första årstiden och att den följs av sommaren, hösten och vintern. Vi kan vara säkra på att det sedan åter följer en vår, en sommar, så höst och vinter. Vi vet att solen blir allt starkare fram emot sommaren och sedan allt svagare fram emot vintern. Dessa maximi- och minimipunkter kallar kineserna Yang respektive Yin, och de säger också att dessa begrepp kan tillämpas inom en mängd områden.

På himlen sker alltså en fortgående ökning av Yang fram till midsommarpunkten och samtidigt en minskning av Yins styrka. Efter midsommar och fram till midvintern är det Yin som växer och Yang som minskar.

Hos människan har vi en motsvarighet till detta. I vår kropp finns olika organ, som har en bestämd aktivitet vid olika årstider. Vi vet t. ex. att hjärtat arbetar mest på sommaren. Statistiskt vet vi också att de flesta dödsfall orsakade av hjärtfel sker under sommarperioden, och det är alldeles klart att orsaken är att naturen krävde mer av det sjuka hjärtat än det kunde klara på sommaren. Årstiden blev så att säga den sista droppen. Ett annat exempel har vi i lungorna, som motsvarar årstiden hösten. De flesta lungsjukdomar, hosta o s v, inträffar också på hösten. Samtidigt finns också brister, som dyker upp vid motsatt årstid, således under vintern för hjärtat och våren för lungorna.

Organen och organfunktionerna i kroppen har en motsvarighet i vissa punkter på människokroppen. Dessa är olika för olika organ. **Med lämplig behandling på dessa punkter kan man aktivera eller dämpa varje organs funktioner.** Man kan bromsa ett alldeles för aktivt hjärta, man kan lugna en alldeles för nervös människa, man kan höja livsmodet hos den som är deprimerad, man kan stimulera njurarna att utföra sin funktion att utsöndra vatten istället för att behålla ett överskott därpå, man kan stimulera magen, så att den behandlar födan ordentligt. Man kan också reglera blod- eller nervbanorna hos män-



L'acupuncture chinoise, par G. Soulie de Morant, Fig. 22

Magens meridian i ett kinesiskt verk från 1679. Bilden hämtad ur G. Soulie de Morants bok "L'acupuncture chinoise" 1957.

niskor eller hos djur. Det finns nämligen också akupunktur för djur. Man kan reglera de inresekreteriska körtlarna.

När man följer de av traditionen lämnade anvisningarna kan man förvandla en sjuk och disharmonisk människa till en psyko-fysiologiskt harmonisk och sund människovarelse.

I den kinesiska terminologin finns egentligen inte ordet "sjukdom". Den närmaste tolkningen av ordet är "sättet att vara sjuk". Tack vare denna attityd behandlar man varje patient efter hans personliga tillstånd. Enligt kineserna är varje person sjuk på sitt eget sätt. Varje sjuk människa kräver alltså en individuell behandling, som är lämpad för just det sätt på vilket hon är sjuk. De som praktiserar akupunktur måste lägga ner hela sin kropp och själ i ämnet för att kunna bli nytiga och göra förnuftiga behandlingar.

De punkter på kroppen, som vi talat om, kan sammanbindas med

linjer, och vi kan se att varje organ har ett bestämt antal punkter och en egen linje mellan dessa punkter. Denna linje kan vi kalla "meridian", samma ord som för linjerna på jordgloben.

I gamla tider användes för behandlingen nålar, som var gjorda av sten eller fiskben. Dessa nålar var inte så fina som dagens och gjorde praktiskt taget ett litet sår på behandlingspunkten. När metallerna kom i bruk upptäckte man att man kunde göra bättre nålar av järn eller koppar. De rika akupunktörerna använde nålar av guld och silver. I våra dagar används nålar av järn, guld och silver. Kopparnålar oxiderar mycket lätt och är besvärliga att hålla rena.

Enligt kinesiska principer är guld Yang och silvret Yin. När man vill aktivera ett organ använder man alltså en guldnål, ty Yang är den aktiverande principen. Nålen används på ett speciellt sätt och placeras på den punkt som har för många att aktivera organet ifråga.

Vill man göra en dämpande, Yin-, behandling, använder man silvernålen på en Yin-punkt, och nålen sticks in och dras ut på ett bestämt sätt, som motsvarar metoden för Yin. Nålarna är idag några centimeter långa och mycket tunna och fina, 0,2—0,4 mm. Det känns knappt att de stuckits in i kroppen. Nålarna är ungefär som steriliserade synålar, fast tunnare, ty synålen är ofta 0,5 mm tjock i spetsen.

Nålen sticks som sagt in på bestämd plats och på bestämt sätt. Under det tiden går, kan vi observera förändringar på himlen, på jorden och samtidigt hos människan. Vi har sagt att på sommaren är det hjärtat, som har den största aktiviteten, på hösten lungorna o s v. Det finns nu också kortare rytmer. Enligt kinesisk uppfattning är t. ex. dagen Yang och natten Yin. Även under tidsperioder kortare än en dag finns energetiska förändringar i människans kropp. Detta har i traditionen beskrivits under benämningen "tsri", som jag tolkar som "vital energi", och som i Indien är känt som "prana", vilken cirkulerar i vår kropp. Denna cirkulation sker just från punkt till punkt längs de banor som kineserna beskrivit. När man ger en lämplig behandling på en bestämd punkt, kan känsliga människor känna det som en sorts ström, som alltid går i en bestämd riktning, just i den riktning och de banor som den kinesiska traditionen beskriver.

Inom de större rytmerna finns som sagt mindre perioder. Vi har årstiderna och inom dem månaderna, veckorna, dygnet. Kineserna säger att den energi som flyter längs de s. k. meridianerna har sina maximi- och minimitillstånd. Hjärtat t. ex. har sitt maximum under sommaren och således också mitt på dagen.

Den officiella attityden i västerlandet inför akupunkturen är inte så upplyst som man skulle önska. Det borde finnas en större insikt i naturens lagar, så att akupunktur skulle kunna uppfattas med sin rätta innebörd. Trots de resultat man nått och konstant når vid praktiserandet av akupunktur, är man officiellt inte övertygad om nyttan härav. Vi får naturligtvis inse att de officiella bedömnarna behöver en teori, som ska tillfredsställa deras tänkande, så att de ska kunna lära sig förstå och använda akupunktur.

Man kan ge olika behandlingar på de punkter och banor, som vi nämnt. En av de enklaste är mas-

sage. Man nyper och masserar, mest, på de punkter men också längs de banor som den vitala energin följer.

Man kan alltså även sticka med nålar, som i sig själva inte är farliga. Med dessa nålar kan man fördela den vitala energin på de omtalade punkterna och banorna.

Det tredje klassiska sättet är moxa eller moxibustion. Detta innebär att man smular till kornstorlek torra blad av malört på någon bestämd punkt och tänder på, så att värme förmedlas till punkten. Metoden används i de flesta fall mot kroniska sjukdomar. Den används också i de fall då man behöver minska på halten av vatten och andra vätskor i kroppen. Mot reumatism används metoden ofta.

För att kunna utföra den kinesiska traditionen i praktiken behövs en människa som har gjort detta sätt att tänka och dessa idéer till sina egna, det behövs medel, d. v. s. nålar och moxas, och det behövs patienter, som har just sådana sjukdomar som kan botas eller lindras med dessa metoder. Varje läkare har sin egen metodik, och själv har jag vanligen, i de lättare fallen, 3—5 behandlingar, och i de kroniska fallen, t. ex. vid reumatism eller ishias, 10 behandlingar eller fler.

Varje person reagerar på sitt eget sätt, och med en ung människa behövs det litet kortare tid för att få resultat än med en äldre. En annan faktor är hur länge sjukdomen varat. Ju kortare sjukdomstiden är, desto snabbare och bättre resultat får man. Man gör inte mirakel med akupunktur, men om metoden tillämpas korrekt, får man förbluffande resultat — förbluffande för den som inte har kunskaper nog att se de lagar som det hela följer.

Sammanfattningsvis kan vi säga att det finns rytmiska förändringar på himlen, på jorden och hos människan. Dessa förändringar manifesteras hos människan genom cirkulationen av den vitala energin genom de beskrivna banorna och punkterna. Himlens och jordens rytmer är oföränderliga, endast hos människan kan vi förändra rytmen. Om detta sker och om den vitala energin cirkulerar för hastigt eller blir förhindrad, kopplas individen automatiskt från den universella harmonin och lever ett liv mot denna. Hennes livssätt kommer då att manifestera sig genom olika symtom, som vi kallar sjukdomar. Genom de kunskaper som är framlagda inom akupunktur och moxibustion kan man rätta till den rub-

bade harmonin och nå tillbaka till den universella harmonin. När denna återställts, ska man använda sig av samma regler för att bevara den och leva efter de principer, som redan antikens kineser framlagt.

Så några ord om akupunkturs tillämpning i vår tid. I Kina, på Formosa och i Hongkong använder man akupunktur och moxa precis som förr och nu parallellt med de moderna medicinerna och metoderna. Till Frankrike fördes akupunkturen i början av 1900-talet av en fransk konsul i Peking, George Soulié de Morant (1878—1955), och tack vare honom har den fått spridning i västerlandet. Idag finns flera tusen läkare och icke-läkare i Frankrike, som använder akupunktur, och en mindre spridning av metoden är känd i Tyskland, England och U.S.A. Det finns minst 300 västerländska författare, som skrivit om akupunktur, i början på latin, senare oftast på franska.

I våra dagar används också elektrisk stimulering av de omnämnda punkterna, och denna metod är helt smärtfri och snabbare än de traditionella metoderna.

Många länder accepterar officiellt akupunkturen och ger sjukvårdsersättning för sådan behandling. I Sverige känner man inte till metoden. Här ses den bara som en del av det som kallas historisk medicin.

Akupunktur och moxa har sina källor för mer än 5000 år sedan, då man framlade kunskaper om himlens, jordens och människans väsen, regler för ett harmoniskt levnads-sätt. Akupunkturs uppgift är som sagt att återställa den rubbade harmonin, och vi kan säga att dess största område är preventivt på den funktionella nivån samt att lindra en mängd smärtsamma sjukdomar. På det funktionella området regleras organens funktioner, t. ex. de inresekreteriska körtlarna. Akupunkturen kan, om den inte lyckas bota, dock lindra sockersjuka, vilket objektivt kan bevisas genom medicinska undersökningar, som visar att patienter i fortsättningen behöver använda en mindre dos insulin än före behandlingen.

Reumatism och ishias är de vanligaste rubbningar som man behandlar. I förteckningar över sjukdomar som behandlas med akupunktur, kan den uppmärksamme finna alla sjukdomar. Men man får vara försiktig och använda rätt metod på rätt plats, rätt medel till rätt syfte.

OLOF THORBORG (forts.)

tresserar mig i allra högsta grad. Mina klienter intresserar mig också som människor. Det mest fascinerande som finns är ju människor! — Jo, det är sant, jag har också som hobby att vara uppfinnare. En fem, sex patent har jag hunnit med, det sista är en ny låsmutter, som man väntar sig en hel del av.

— Ditt recept för levnadskonst? — En sund livsföring och tanke-disciplin. — Disciplinerar man sin tankevärld, så är man på rätt väg. Det är en god regel att sätta rött ljus för nedbrytande tankar och grönt för de konstruktiva, livsbejakande.

Låt mig sluta denna artikel om min vän och läromästare — i många stycken — Olof Thorborg med ett citat ur hans kanske värdefullaste bok, "På högre uppdrag". De orden är skrivna under intuitionens insigelse. De har något att säga oss alla som söker en sanning att leva med:

— *Allt är som det skall vara. In-
tet är förbisett, allt har en uppgift
och en mening. Bakom skapelsen
står Skaparen, Den Fullkomliga.
Vad det betyder bör vi med all vår
fattningsförmåga och all vår känsla
försöka sätta oss in i, bör vi låta
genomsyra vår tankevärld. Det är
aldrig förgäves, aldrig ofruktbart.
Det ger oss allt vi behöver för att
kämpa vidare: Styrka, glädje och
förtröstan.*

*Vi vandrar så många av oss under
en ständigt molnbeläckt himmel
och under blodiga töcken, omedvet-
na om att ovan töcknen och molnen
är himlen klar och blå. Alltför
många ser aldrig en glimt av solen,
och endast få av oss förstår, att vi
har makten att starta en vind, som
sopar bort de mörka skyarna och
låter ljus och värme strömma ned
över oss. — Vi älskar bindeln för
våra ögon och kryckorna under vå-
ra armar. Vi begriper inte bättre.
Men den dag skall randas, då vi
skall vakna till insikt om vad livet
vill med oss och vad det har att
bjuda oss. Sanningen är på marsch!*

CENTER FÖR INDIVIDUELL UTVECKLING

Stefan Tomac Kosic

AKUPUNKTUR
RYGGGRADSTERAPI
HOMEOPATI
ÖGONDIAGNOSTIK

Författarvägen 56, 161 42 Bromma
Tel. 25 99 77. Månd.—lörd. 8—11.

ETT URVAL ANTIKVARISK LITTERATUR HOS RÖNNELLS ANTIKVARIAT.

SVENSK

Arnold: Asiens ljus eller den stora försakelsen. 2 uppl. 1911. Inb. 16:—.

" Dito 1888. Orig.klbd. 20:—.

Baeckström: Dödens gåta enligt Swedenborg. 1920. Häft. 4:—.

" Dödens gåta. 1942. Häft. 5:—.

" Efter döden. Skola vännar mötas, man och hustru, föräldrar och barn åter förenas? 1929. Häft. 5:—.

" Anden och materien. 1923. Häft. 5:—.

Besant: Den uråldriga visdomen. 1900. Häft. 15:—.

Björkhem: Livet och människan. 1945. Häft. 8:—.

Brierley: Den eviga religionen. 1908. Inb. 12:—.

" Vi och världssalltet. 1903. Inb. 12:—.

" Vårt gemensamma liv. 1907. Inb. 10:—.

Conan Doyle: Den nya uppenbarelsen. 1919. Häft. 10:—.

Charpentier: Buddha. (Bonniers små handböcker i vetenskapliga ämnen.) 1926. Häft. 5:—.

Johansson: Homeopatisk läkarbok. 1942. Häft. 10:—.

" Homeopatisk läkemedelslära. 1945. Inb. 15:—.

Long: Vidgad livssyn. Om teosofi som livsåskådning. 1970. Häft. 10:—.

Martensen-Larsen: Stjärnvärlden och vår tro. 1915. Häft. 10:—.

Rathenau: Själens krafter. 1918. Inb. 10:—.

Ross: Vägen till vishet. Hinduismen, buddhismen, zen och deras betydelse för Västerlandet. 1969. Inb. 28:—.

Seckel: Buddhistisk konst, vardande, vandring och omvandling. 1966. Färgplanscher. Inb. 50:—.

Stelner: Kärnpunkterna i den sociala frågan. 1920. Häft. 8:—.

Sunyata/Sjöström: Vägen till Buddha. 1967. Häft. 8:—.

Swedenborg: Himmel och helvete. 1906. Häft. 10:—.

(Bakre delen av omslaget borta.)

Thorsen: Hypnosen i mänsklighetens tjänst. 1946. Häft. 10:—.

" Hypnosens metodik och praktiska användning. 1950. Häft. 10:—.

Wigert-Österlund: Vox. 1926. Häft. 10:—.

(Seansbudskap och aforismer.)

Från det övernaturligas värld. Varsel, sanndrömmar och andra underliga upplevelser. 1964. Häft. 4:—.

Teosofiskt Forum. 1938—1940. Inb. 35:—.

Teosofisk tidskrift. 1891—1897, 1899—1900, 1906, 1913—1916, 1921—1925. Inb. 175:—.

UTLÄNDSK

Agerskov (utg.): Vandrer mod lyset. Et budskap til menneskeheden fra den oversanselige verden. 1959. Häft. 15:—.

Bliz: Tote leben und umgeben uns. Mit 32 Geisterphotographien. 1918. Inb. 18:—.

Butterworth: Discover the power within you. 1968. Inb. 15:—.

(Förf. är präst inom Unity.)

Chambers. Efter döden. 1902. Häft. 5:—.

Conan Doyle: Pheneas speaks. Direct Spirit Communications in the Family Circle. Häft. 12:—.

Crookall: Intimations of Immortality. 1965. 10:—.

Inayat Khan: Metaphysics. 1939. Häft. 5:—.

Kardec: Aandernes Bog. Inb. 15:—.

Krishnamurti: Den eneste revolution. 1970. Häft. 5:—.

Leadbeater: The inner life. 1910. Inb. 20:—.

Lodge: Man and the universe. 1909. Inb. 16:—.

" My philosophy. 1933. Inb. 20:—.

Papus (Dr. G. Encusse): Traité — Methodique de Science Occulte. 1891. Inb. 150:—.

Reincarnation. Inb. 15:—.

Stevenson: Twenty Cases Suggestive of Reincarnation. 1966. Inb. 20:—.

" Tyve tilfaelde der tyder på reincarnation. 1970. Häft. 15:—.

Tingley: The Wine of Life. 1925. Inb. 15:—.

(Teosofi.)
Salvitas liv i denne og den hinsidige verden. Meddelt til Franz v. Fachenbogen ved mediet E. Blechinger i Salzburg. 1945. Häft. 7:—.

Alla priser inkluderar moms.

RÖNNELLS ANTIKVARIAT

Birger Jarlsgatan 32, 114 29 Stockholm

Tel. 08-20 21 63.

Alltmer populära

manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva uttalanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

OBS!

DÉNIS LINDBOHN och NILS-OLOF JACOBSON kommer i TV omkring 20 april i ett program om reinkarnation.

INTERESSANTA BÖCKER

Dénis Lindbohm: **Jagets eld.** En absolut unik bok om minnen från tidigare inkarnationer på jorden och i andra världar. Pris 15:88.

Birgit Lange: **Jordskred?** "Är det skönt att dö?" är en av de frågor författarinnan ställer i denna kloka skrift om parapsykologiska fenomen. Pris 14:71.

Vår tids mirakler. Ett urval huvudsakligen parapsykologiska artiklar ur Sökarens fyra första årgångar. Healing, reinkarnationsfall m.m. Pris 19:41.

Oidentifierade flygande föremål i jordens atmosfär. Ett elstencilerat urval UFO-artiklar ur Sökaren. Pris 6:—.

Nils-Olof Jacobson: **Liv efter döden?** Om parapsykologin, mystiken och döden. Utkommer i slutet av mars. Pris 49:41.

Bo R. Ståhl o. Bertil Persson: **Kulter Sekter Samfund.** Alla kända mindre, religiösa samfund i Sverige beskrivs sakligt. Pris 47:06.

John Björkhem: **Det ockulta problemet.** En parapsykologisk klassiker av en pionjär inom den psykiska forskningen. Men obs: "Vad ville Harry Price på Lunds lasarett?" finns ej med. Pris 15:59.

Carl-Martin Edsman: **Mystiker i Vällingby.** Om mystiska religiösa upplevelser, bl. a. Ruth Dahléns märkliga vision. Pris 13:24.

Olof Thorborg: **Fasteboken.** En hälsobok, där en av den svenska vegetariska rörelsens ledande personligheter samlat sitt vetande om fastan som sjukdomsbot. Pris 9:24.

Are Waerland: **I sjukdomarnas häxkittel.** "Den kanske främsta hälsobok som någonsin skrivits." Pris 30:—. Av Waerland finns även **Hälsans handbok**, 12:35, och **Den stora livsharmonin**, 12:35.

Edgar Kupfer-Koberwitz: **Måste vi döda för att leva?** En bok mot djurplågeri och köttätande, skriven av en f. d. koncentrationslägerfånge. Pris 11:76.

Obs. Moms ingår i priserna men porto tillkommer.

SÖKARENS FÖRLAG

Box 3063, 103 61 Stockholm 3.

ENGELSKSPRÄKIG LITTERATUR

UFO, OCKULTISM, ESP ETC.
500 boktitlar lagerföres varav c:a 100 i pocket. Ytterligare c:a 3000 kan anskaffas.

Postorderbokhandeln

EDISTA

Fack 3

180 10 ENEBYBERG

VÄGEN TILL HÄLSA

VII

Eppingers råkostförsök

I detta sammanhang vill jag påminna om de synnerligen intressanta men tyvärr i stort sett bortglömda råkostförsöken utförda i slutet av 1930-talet av professor Eppinger och dr Kauniz i Wien. (Se Vegetarianen nr 1—2, 1965, sid 9.) Dessa epokgörande försök visade, att svåra sjukdomar såsom hjärtåkommor, högt blodtryck, njurlidanden, leversjukdomar, olika infektionssjukdomar, ledgångsreumatism ävensom alkoholism med framgång kunde behandlas med en radikal råkostdiet.

Råkost — människans naturliga föda

År 1846 fann dr Donders, att efter ett mål mat antalet av de vita blodkropparna (leukocyterna) steg avsevärt i blodet. Denna stegring kunde vara 1½ timme och mera.

Den berömde tyske patologen Rudolf Virchow (1821—1902) bekräftade denna iakttagelse på 1860-talet. Han antog, att de vita blodkropparna deltar på något sätt i matsmältningsprocessen, varför han kallade företeelsen matsmältningsleukocytos och betraktade den som en fysiologisk och fullkomligt normal process i motsats till andra leukocytoser, d. v. s. sjuklig ökning av leukocyternas antal i blodet. Sådana leukocytoser anses bero på att organismen mobiliserar sina reserver av vita blodkroppar för att värja sig mot smittämnen, som trängt in i organismen. Denna uppfattning om matsmältningsleukocytosen var den allmänt accepterade ännu länge efter Virchows tid.

År 1923 behandlades frågan ingående av dr Roessle, som ansåg matsmältningsleukocytosen stå på gränsen till en "inflammation", som var riktad mot något för organismen främmande. Men vad "främmande" kunde det vara i det man tillförde magen som föda? Var inte mat-tillförseln och matsmältningen helt naturliga och normala processer?

År 1927 fick denna svåra fråga en oväntad lösning, då P Kouchakoff i Lausanne kunde konstatera, att vid förtäring av okokta vegetabilier — alltså vegetarisk råkost — matsmältningsleukocytosen uteblev. Även okokt, friskt källvatten förorsakade ingen matsmältningsleukocytos. Men så snart man förtärde vegetabilier eller källvatten efter det de kokats, uppträdde leukocytos ofelbart.

Professor W Kollath har i princip kunat bekräfta riktigheten av Kouchakoffs viktiga upptäckt. Därför rekommenderar

han, att man bör börja alla mål med råkost: Den stadiga frukosten t. ex. med okokat frukt och lunchen med okokta vegetabilier. Förtär man efter råkosten, som bör vara riklig och omväxlande, vanlig kokad vegetarisk kost inträder inte någon leukocytos. Frukt och grönsaker bör emellertid inte förtäras till samma måltid.

Kouchakoff anser, att hans upptäckt bevisar, att den okokta vegetariska råkosten ursprungligen är människans naturliga föda.

Tropp och Chalaupka har på 1940-talet närmare undersökt matsmältningsleukocytosens beroende av kosten och har kunat bekräfta Kouchakoffs och Kollaths resultat. De har dessutom givit följande förklaring till dessa företeelser:

De okokta, råa vegetabilerna innehåller ett otal enzymer, vilka inte helt och hållet förstörs under matsmältningsprocessen även om de utgörs av äggviteämnen. Nämda forskare anser att 50—80 % av dessa enzymer hamnar oskadade i tarmen, där de fortsätter sin funktion i det att de katalyserar (påskyndar) reaktioner, som förbrukar syre. Härigenom skapas i tarmen en miljö, som främjar de syrabildande tarmbakteriernas trivsel och verksamhet.

Kokad växtföda, i vilken alla enzymer förintats, ävensom all på annat sätt denaturerad föda, har inte denna förmåga, varför tarmbakteriefloran vid förtäring av sådan kost urartar så småningom.

Ganska nyligen (JAMA, 8.2.1965) har Dineen, Abrams och Bishop gjort det mycket viktiga rönet, att leukocyternas förmåga att värja vår organism mot infektioner försvagas i samma mån som tarmbakteriefloran urartar. Vid användning av riklig och omväxlande råkost, som verkar sanerande på bakteriefloran i tjocktarmen, kommer däremot leukocyternas förmåga att försvara vår organism mot olika smittämnen att stegas. Kort sagt: Råkostdieten ökar vår organisms motståndskraft mot olika infektionssjukdomar.

Enligt Eppinger verkar en radikal råkostdiet även befrämjande på diffusionen mellan kapillärernas tunna väggar och vävnadscellernas yttersta cellskikt, så att många olika sjukdomstillstånd framgångsrikt kunnat behandlas med en dylik råkostdiet. Av allt att döma beror detta på de reaktioner och den verkan enzymerna i råkosten förorsakar — i motsats till för-



hållandet i den kokade växtfödan, i vilken alla enzymer förintats (Jmf Vegetarianen, nr 1—2, 1965, sid. 9).

Råkost och schizofreni

En rysk forskare, professor Y Nikolajeff, som under 15 års tid utfört undersökningar beträffande schizofreni, framhåller att schizofreni är en ärftlig ämnesomsättningsjukdom, varvid för organismen främmande äggviteämnen avskänks i blodet. Nikolajeff anser fasta och dietterapi för en effektiv metod att bota schizofreni. Han låter patienterna fasta ett dygn, varefter han ställer dem på en råkostdiet bestående av fruktsafter, honung, morötter, sur mjölk, olika grönsaker och helkornsbröd. Under behandlingstiden får patienterna varken kött, fisk, ägg eller salt. Nikolajeff påstår sig ha botat patienter lidande av schizofreni redan efter fyra veckors behandling. En tysk psykiater, dr P Honekamp, har tidigare anfört liknande åsikter beträffande botande av schizofreni.

Vegetarismen på rask frammarsch

Av allt det som i det föregående anförts om den vegetariska kosten — och särskilt råkosten — torde tydligt framgå, att vegetarismen i vår tid är stadd på rask frammarsch. I den vetenskapliga litteraturen redogörs för allt flera experimentella rön beträffande den vegetariska kostens stora fördelar framom den animaliska. Det återstår att se, vilka åtgärder statsmakterna i de olika länderna kommer att vidta för att i praktiken realisera de gjorda vetenskapliga rönen.

Vegetarismen i Bibelns ljus

I det första kapitlet av Daniels bok omtalas ett intressant försök med fyra israelitiska ynglingar som försöksobjekt. Efter det den babyloniska konungen Nebukadnessar erövrat Juda rike år 586 f Kr hade dessa ynglingar, vilka var av "förmäm börd", med andra israeliter deporterats som fångar till Babylon och blivit förda till konungens hov för att där undervisas "i kaldeernas skrift och tungomål". De ville emellertid icke "orena sig med konungens mat eller med vinet som denne drack". Därför sade de till hovmästaren, som hade uppsikt över dem: "Gör ett försök med dina tjänare i tio dagar och låt giva oss grönsaker att äta och vatten att dricka. Sedan må du jämföra vårt utseende med de ynglingars, som hava

ätit av konungens mat, och efter vad du då anser må du göra med dina tjänare." Försöket utföll mycket gynnsamt, så att dessa ynglingar "efter de tio dagarnas förlopp befunnos vara frägnare att skåda och stadda vid bättre hull än de ynglingar, som hade ätit av konungens mat". Dessa ynglingar fick sedan fortsätta med sin vegetariska diet även efter det de trätt i tjänst hos konungen, vilken fann dem vara "tio gånger klokare än någon av de späman och besvärjare som funnos i hela hans rike".

Detta försök med människor som försöksobjekt torde vara det första i sitt slag, som omtalas i världshistorien. Det visar, att man redan för 2.500 år sedan intresserade sig för och uppskattade den vegetariska kosten, vilken för övrigt vår Herre enligt Bibeln gav människorna redan vid skapelsen, i det han sade: "Se, jag giver eder alla fröbärande örter på hela jorden, och alla träd med fröbärande trädfukt; detta skolen I hava till föda." (1 Mos. 1:29.)

TED SERIOS (forts.)

mare tillhörande Research and Engineering Department of the Gates Rubber Company i Denver. Bolagets chefsfysiker, Mr. Hurry, tillhandahöll film och kamera och var närvarande vid försöken. Serious fick bilder både inne i kammaren och då Eisenbud höll kameran utanför på några fots avstånd. Målobjekt: en bild med pressade, färgstarka symmetriska mönster som gav Serious intrycket av "ögon som tittar på en rad människor". Psykobilden visar i förgrunden tre i bredd marscherande gestalter och i fonden långa rader av otydliga figurer.

Medan andra medier omsätter sina intryck i levande visioner, objektiverar Serious sina på film. Det ena är, menar Eisenbud, inte mer begripligt eller obegripligt än det andra. I fallet Serious finns emellertid en fysisk komponent. Det förefaller som om han direkt påverkade filmemulsionens molekylerstruktur, något som för tanken till påstådda iakttagelser vid s. k. fysikaliska mediernas seanser med deras emanationer och materialisationer som numera mest betraktas som historiska relikter från en gången forskningsera. För Eisenbud mynnar problemet ut i den filosofiska uppfattningen att den parafysiska och den fysikaliska världen inte är väsentligt skilda utan tillhör olika aspekter av en för alla gemensam objektiv värld, som dock endast kan

upptagas i våra subjektiva uppfattningsformers ram. Dualismen mellan ande och materia är ett sken. Men tillfogar Eisenbud: "För dem som inte låter trösta sig av filosofiska abstraktioner, kvarstår problemet hur anden kan röra en enda molekyler. Förklara det, och resten är lätt."

"För att acceptera ett fenomen måste vi vara vana vid det", sade Charles Richet, och det villkoret är ju inte uppfyllt i dessa aparta sammanhang. Fenomenens egendomliga karaktär och relativa sällsynthet ger oss dock inte anledning att förneka deras existens om de är väl dokumenterade och undersökta.

Detta korta referat ger endast en svag föreställning om mångsidigheten och grundligheten, lärdomen och skarpsinnigheten i denna omfångrika studie. Eisenbud har senare i Journal of the American society for psychical research (1970, nr 3) i samarbete med fototeknisk expertis framlagt nytt material som visar att Serious även får fram bildstrukturer på videoband. Man kan inte undgå att se det funktionella sambandet mellan den mänskliga individen och dessa yttre manifestationer, även om de djupaste bakomliggande orsakerna är höljd i dunkel.

Anm. En tidigare artikel om Ted Serious tankefotografier var införd i nr. 1. 1969. Den var skriven av Aage Slomann.

KRISTEN VETENSKAP Christian Science

Borgarskolan Kungstensgatan 2
Torsdagen den 1 april.
Föredrag på engelska kl. 19.
Svensk översättning kl. 20.30.

WHAT IS LIFE? Vad är Livet?

av Martin N. Heafer, C.S.B.

Fritt inträde.
Inbjudare: Andra Kristi Vetenskaparkyrkan Stockholm.

MWO-healinginstrumentet och kroppsennergialstraren

omtalad i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm
Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

MARJA-KLINIKEN, Skeppargatan 11,
Stockholm, tel. 08-62 78 99.



TED SERIOS.

KRISTEN VETENSKAP

Andra Kristi Vetenskaparkyrkan, Stockholm, anordnar den 1 april i Borgarskolans stora sal ett föredrag benämnt "Vad är Livet?" och meddelar följande:

"Föredragshållare är Martin N. Heafer, medlem av Kristen Vetenskaps föredragsnämnd, Boston.

I sitt föredrag kommer mr. Heafer att ge oss nya idéer om praktiskt användbar förståelse av Gud. Kanske kommer ni att finna dessa idéer gamla; ni känner dem från bibelns inspirerade skrifter. Många människor i hela världen bevisar i dag sanningen i dessa idéer genom helande från sjukdom och brist, sorg och disharmoni. Ty genom förståelse av Gud såsom Livet lär vi känna den verkliga människan."

Vill Ni ha information om elixiret, den 250-åriga "Haarlemer healing oil", skriv till

Harald Schubert,

S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm

ROSENKREUZARNES VÄRLDSÄSKÅDNING

eller Mystisk Kristendomslära
av Max Heindel

belyser de kosmiska såväl som de personliga levnadslagarna.

Kr. 45:— plus porto

THE ROSICRUCIAN FELLOWSHIP

svenska sektionen

Box 40261, 103 44 Stockholm 40

Din personliga BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.

2. Högsta försäkringskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Årets första nummer av SÖKAREN meddelar att ett nytt trossamfund är bildat, nämligen D.E.U.S. — Den Enda och Uteslutande Sanningen. Detta är onekligen en pretentiös titel. För mig förefaller det omöjligt att ens närma sig den uteslutande sanningen just av den anledningen att vi människor uppfattar och bedömer vår omgivning så olika.

Utan att för den skull bilda ett officiellt trossamfund tillhör jag LJUSBÄRARNA, och det finurliga med den orden är, att jag känner så många personer som är Ljusbärare utan att själva vara så värst medvetna om det. På detta sätt, när de uppfyller kraven på en Ljusbärare, inneslutes de av skaran och arbetar, omedvetet och frivilligt, för dessa.

Även bland sökarna ser jag tecken på medlemskap bland LJUSBÄRARNA, och det är därför jag tillskriver den seriösa tidningen för att göra läsarna uppmärksamma härpå. Vi är ju alla födda med ett inre ljus, en flämtande låga som behöver näring för att kunna lysa starkt och varmt. Och näringen är kärlek och kunskap. Många människor förnekar sitt ljus, skymmer det så gott de kan, och hos en del för lågan en tynande tillvaro. Men många människor låter sitt ljus tillta i styrka och bär det fullt synligt. De upplyser andra, värmer och visar vägen. De kastar sitt ljus i vida cirklar i sin omgivning, och det de sått i kärlek, får de också skörda i kärlek.

När en LJUSBÄRARE går bort och vi i hans omgivning sörjer och klagar, står han strax bredvid oss och får oss att minnas honom ljus och varm, kärleksfull och levande. Och sorgen blir lättare att bära för nu vet vi att han inte vänt oss ryggen, ljuset fortsätter att kasta sitt sken långt framåt i tiden.

Någon kan då genast fråga sig, hur kan han veta att han är en Ljusbärare? Jo, det är så enkelt så, om man uppriktigt och efter sin bästa förmåga arbetar för Ljusets spridning bland medmänniskorna och älskar att hjälpa, trösta och vårda andra eller undervisa och lyfta dem ur materiens krampaktiga och förlamande grepp, då lyser lågan vare sig man vill eller inte. Man känner värmen inom sig och glädjen.

Att vara Ljusbärare betyder inte nödvändigtvis att man är religiös i ordets traditionella betydelse. Men nog har man det lättare om man går i en mästars fotspår. Vi har alla en vän och hjälpare i Jesus Kristus. Han gick den ofta svåra och missförstådda vägen före oss och kan nu visa den och stödja dem som sviktar. En Ljusbärare har många gånger en flämtande låga på grund av sjukdom, svaghet eller annat som kommer emellan,

men han låter inte lågan dö även om det är svårt att alltid lysa starkt.

Därför är det så viktigt att alla Ljusbärare hjälper varandra när det behövs. "Vi skall vara vänner allihop" enligt D.E.U.S. Det är ingen rangskillnad bland Ljusbärarna heller. De som vandrar här på jorden är alla lika, deras betingelser och möjligheter är beroende av mänskliga faktorer, som de inte kan åsidosätta. Det spelar ingen roll om man är liten eller stor, bara man är.

Och visst är Ljusbärarna sökare också. De måste ju leta sig fram på visshetens svåra stig, de måste söka efter de bästa sätten att förverkliga den gudomliga kärleken, den som inte ser till sitt.

Ljusbärarna är milda. De dömer inte och de försöker förstå där många sekters fanatism inte förmår att förstå. De förmanar och förlåter, men de straffar inte. De försöker sprida ljus omkring sig genom sitt goda föredöme.

Ulrika

*

Jag vill passa på tillfället att ge svar på några påståenden i artikeln "Tage Eriksson", som var införd i Sökaren nr 10, 1970.

Det sägs: "Tyvärr har UFO-Göteborg trots flera uppmaningar inte lämnat uppgift om vem den person är som sägs ha kokat ihop historien tillsammans med Ann-Lis D. — — —"

Jag vill påpeka att UFO-Göteborg på de formulär som används för insamlande av rapporter tydligt anmärker att föreningen förbinder sig att icke utan den persons tillstånd som är intervjuad, utlämna några som helst uppgifter.

Vi skulle alltså frågå en av våra fasta principer, om vi lämnade ut mottagna informationer. Men vad som framkom vid vår undersökning under två långa år av "fallet D." gav oss klart besked. Gösta Rehn omtalade för mig vid personligt besök här i Göteborg att han kände sig mycket vankelmodig, huruvida han skulle omnämna fallet i sin senaste bok. Jag

hade då talat om för honom vilka uppgifter vi hade fått i fallet. Trots detta har "fallet D." fått en rätt god plats i boken.

Vänliga hälsningar
Rune Rydebrandt

Ann. Vid tidigare kontakter vi haft med Rune Rydebrandt har han sagt sig nog kunna lämna ut namnet på den person som påstår sig tillsammans med fröken D. ha hittat på hennes UFO-observation. När han nu anser att uppgiftslämnaren måste skyddas — på grund av föreningens principer — kan vi bara uppmana personer som känner mannen fråga att meddela honom vår önskan om ett telefonsamtal.

Red.

PENNINGGÅVOR

Birgitta Dabel, Torsby, 5:—; Erik Henriksson, Falun, 47:—; Martin Stål, Enskede, 21:—; Greta Rydingsvärd-Ardahl, Göteborg, 10:—; Ernst Sandström, Trane-mo, 42:—; Gotthold Wigren, Canberra, Australien, 6:—; Ann-Marie Kraatz, Lidingö, 10:—; Helene Reeder, Kungsbac-ka, 20:—. Summa kronor 161:—.

Hjärtligt tack!

Red.

KONTAKT

Brevväxling önskas. Andlig verklighet måste vara självupplevd. Skriv och berätta för mig om Er erfarenhet! Svar till "Novis", Sökaren f. v. b.

Pris för kontaktannonser: 20 öre per ord + 1:— i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 6:—. Moms medräknad.

UFO-konferens i Motala

Riksorganisationen UFO-SVERIGE anordnar i påskhelgen en tvådagars konferens (10/4—11/4) för UFO-intresserade. Denna förläggs till Motala.

UFO-SVERIGE, Box 311, 591 03 Motala 3.



Pryd Ditt hem med denna underbara serigraf!

"MÄSTAREN FRÅN NASARET"

tryckt i mörkt purpur/vitt.

Storlek 50×70 cm.

ENDAST KR 10:—

(plus porto)

LOGOS-PROD.

Eriksq. 24

561 00 Huskvarna

BOKRECENSIONER

Mats Furberg: Tankar om döden. Aldus 1970, 129 s., ca 13:—.

Detta är en bok om döden (och om livet), skriven av en filosof som enligt egna ord "sedan barndomen är tungsint med benägenhet till livsäckel och till ältande av dödsproblematik". Den ständigt aktuella frågan om vad som händer vid döden kan ju angripas från flera utgångspunkter. Man kan studera parapsykologins, spiritualismens, mystikens eller religionens erfarenhetsmaterial. Men man kan också studera frågan logiskt-filosofiskt. F. är semantiker, begreppsanalytiker, och han vill visa att frågan om överlevnad av döden av rent begreppsliga, principiella skäl inte kan ha något svar som är sant.

Boken borde kanske recenseras av en filosof av facket. Men det är troligt att recensionen då skulle bli ganska svärberiglig för den vanlige läsaren. Då boken bitvis kan orsaka huvudbry ska jag försöka ge en bruksanvisning ur en filosofisk nybörjares synpunkt. Några av F:s huvudargument:

"Om jag skall överleva döden, så måste den som överlever vara jag. Inte en dubbelgångare till mig. Utan jag. Anta att jag har en dubbelgångare som inte bara ser ut som jag, känner som jag, har samma utbildning och skaplynne som jag utan också har samma minnen som jag... Att han överlever min död innebär därför inte att jag överlever den, inte ens om han vid mitt fränfalle börjar tro att han är jag. Han kan ha fel. Gör likheterna mellan honom och mig så många och hur stora du vill. Det hjälper inte. Om vi är dubbelgångare, är vi två... Detta är den tuva som stjälpes odödighetslasset." (s. 65—66)

"Att X dör och i samma stund en dubbelgångare Y uppstår i en 'uppståndelsevärld' garanterar inte och kan inte garantera att Y är X." (s. 106) — F. menar att det inte finns något begreppsligt, principiellt hinder för att X och hans dubbelgångare Y (som förutsätts ha samma minnen som X) kan förekomma samtidigt. "Säg inte att Guds godhet e d hindrar dubbelgångare från att förekomma samtidigt. Ty deras faktiska förekomst är irrelevant. Frågan är om det, som våra begrepp nu ser ut, är begreppsligt möjligt att dubbelgångare förekommer. Och svaret på den frågan är jakande." (s. 107) — Eftersom X och Y inte är och inte kan vara samma person när de förekommer samtidigt, så kan de inte heller vara samma person när den enda skillnaden

är att Y förekommer efter X, d v s efter X:s död. I båda fallen saknar de kroppslig kontinuitet. Eftersom de inte är och inte kan vara samma person är det nonsens att tala om att X överlever döden, i varje fall genom någon form av reinkarnation. "Gäller detta resultat för reinkarnationstanken, gäller det med ytterligare skärpa för andra själavandringläror. Och så har ett stort livsåskådningsproblem tyst gått upp i rök." (s. 109) Genom de vidare konsekvenserna av resonemanget visas varje form av överlevnad vara otänkbar.

Som en kärnpunkt uppfattar jag F:s tes att det av principiella, begreppsliga skäl är omöjligt att skilja mellan verkliga minnen och inbillade minnen. "Frågan är om det finns utrymme för distinktionen 'inbilla sig minnas' — 'verkliga minnas'. Ty gör det inte det, har begreppet minnas gått kaputt." (s. 87)

Om det är möjligt att begreppsligt, principiellt, skilja mellan verkliga och inbillade minnen, så tycks mig följande gälla:

"Samma minnen" måste betyda samma verkliga minnen — vem som helst kan ju inbilla sig ha minnen av vem som helst. Att Y har samma minnen som X bör alltså betyda att han har samma verkliga minnen som X (s. 86—88).

Men om Y har samma minnen som X, så måste han också ha haft samma upplevelser som X, eftersom upplevelserna ligger till grund för minnena. Det innebär bland annat att Y under hela sin tillvaro måste ha intagit samma plats i rummet som X, eftersom han inte annars skulle kunna ha minnen av upplevelser på just den plats X befann sig vid just den tidpunkt då X befann sig där. Det innebär att X:s och Y:s kroppar har sammanfallit i rummet — d v s de har rimligen haft samma kropp. I så fall är det principiellt omöjligt att X och hans tänkte dubbelgångare Y med samma minnen kan förekomma samtidigt, och därmed faller fortsättningen av resonemanget. (s. 107)

Om F. däremot har rätt i att det är begreppsligt omöjligt att skilja mellan inbillade och verkliga minnen, så är det svårt att finna någon avgörande svaghet i hans fortsatta resonemang. I så fall finns inte "stort spelrum för intellektuellt hederlig tro" på odödigheten. "Behovet att i sådana frågor få svar som är sanna kan, tror jag, inte tillfredsställas. Och önskan att få kunskap om vilket detta sanna svar

är avslöjar sig därmed som en önskan om det orimliga. Vad som finns kvar är insikten varför det förhåller sig så." (s. 123)

Hela frågan om överlevnad eller inte tycks alltså ha reducerats till en analys av begreppet minnas. Det verkar på något sätt lite futtigt. Det förefaller mig sannolikt att detta inte tillfredsställer alla som är intresserade av problemet, utan att åtminstone några ändå fortsätter att fundera på det längs andra vägar. En framkomlig väg kanske då kan vara att se skillnaden mellan detta liv och nästa (om nästa finns) analog till skillnaden mellan vakenhet och dröm. (Detta behandlas närmare i min bok *Liv efter döden?* kap. 18—19.) Det är i så fall inte någon dubbelgångare som uppstår vid döden, lika litet som det är någon dubbelgångare till den sovande som upplever och agerar i drömmen. "Det är den sovande som drömmer." (s. 49)

Furbergs bok är stimulerande och provocerande, och hans resonemang kan te sig bestickande. Men det är ändå någonting som inte stämmer, tycker

Nils-Olof Jacobson

En vedantist tolkar Kristus

En munk i Ramakrishna-orden, Swami Prabhavananda, har skrivit kommentarer till Bergspredikan. 1964 kom de ut på Vedanta Press, Hollywood, Kalifornien, och 1970 har Proprius i Stockholm gett ut en svensk översättning, "Bergspredikan och Vedanta", cirka-pris 12:50.

Inte säger väl den indiske swamins kommentarer så mycket om Bergspredikans verkliga innebörd — tolkningen är mycket speciell och har ingenting att göra med den vetenskapliga frågan vad Jesus själv kan ha menat med de ord som tillskrivs honom — om han nu har yttrat dem. Det är Prabhavanandas egen vedantiska uppfattning som beskrivs. Skriften kan snarast karakteriseras som en jämförelse mellan Vedanta och Bergspredikan.

Kanske kan en bok som denna hjälpa till att närma religionerna till varandra: de kristna kan se att de har själsfränder i troende inom en annan religion. I så fall har boken haft en god uppgift.

Läs "Bergspredikan och Vedanta" — om ni vill veta något om Vedanta.

SM

SM:

TILL MITT FÖRSVAR...

Inga stormar har blåst kring tidskriften Sökaren, men det händer att läsare uttalar sitt ogillande av någon del av innehållet — och kanske säger upp sin prenumeration.

På senare tid har bland annat Jesusartikeln i nr 9 klandrats. En person tror att jag medvetet valt ut för Jesus ofördelaktiga yttranden och med den metoden lyckats skapa en felaktig bild av honom. Men så har inte skett. Artikeln är, som det står i underrubriken, "ett försök till objektiv beskrivning" av J:s lära. Avsikten har varit att sakligt redogöra för vad J. predikade **enligt de fyra evangelierna**, 1917 års svenska översättning. Den historiske J. har inte berörts.

Det är min uppfattning att alla personliga tolkningar av J:s undervisning är meningslösa, eftersom det subjektiva (personliga) alltid fjärrmar sig från det objektiva (sanna). Jag har velat undvika personliga intuitioner, fantasier och konstruktioner rörande J. och bara referera hans läras väsentliga innehåll på samma sätt som man i sammandrag kan återge innehållet i vilken skrift som helst.

Jag tror det är viktigt att granska vad evangelierna verkligen säger om J. Åtskilliga populära tros-satser saknar grund i J:s lära, och han framstår i Nya testamentet ganska olik den bild av honom som kristna i allmänhet har gjort sig. Om religionen liksom annat mänskligt skall kunna utvecklas, är det ofrånkomligt att det religiösa tänkandet går vidare i saktighet och kärlek till sanningen. All fastlåsnings vid tradition och dogmer hindrar utvecklingen.

Några läsare har reagerat mot min recension av Hillevi Lindahls bok "Det gröna guldets". Jag skall här inte försvara omdömet om den, bara framlägga några allmänna synpunkter på bokanmälningar.

Ingen person som ger ut en skrift kan vänta sig att sådan hänsyn tas att endast välvilliga omdömen kommer till uttryck. Skribenter får finna sig i att deras arbeten bedöms — både av sådana som tycker om och sådana som inte tycker om dem, sådana som begriper och sådana som inte begriper. Författaren tröstar sig med att kritikern **inte förstår** hans arbete.

Min huvudprincip är att inte recensera en bok som jag inte uppskattar, när den är skriven av någon person som kan anses tillhöra vår lilla sökarskara. Men ibland tycker jag att undantag skall göras från den regeln, och då uppkommer problemet att förena kritik och vänlighet — ett svårlost dilemma. I Hillevi Lindahls fall menar jag att balans uppnåddes genom att hon fick tillfälle bemöta recensionen.

Några har blivit ledsna för artikeln om Frys doktorstitel; de har ansett att den är alltför negativ och att det inte är rätt att angripa en fin och ideellt arbetande man. Jag delar inte deras uppskattning av de tankar som Fry fört fram i skrift, och jag måste anse det fel att sätta på sig en stillig men missvisande akademisk titel. Det är kanske särskilt allvarligt när det gäller en person som står i spetsen för en ideell rörelse, som han själv skapat. De uppgifter Sökaren införde i förra numret visar mycket väl vilken karaktär Frys titel har. — Det brevsvaret Fry har gett mig är helt otillfredsställande. St. Andrew's Correspondence College har jag inte lyckats komma i kontakt med.

Jag vill inte vara elak — men i tankens väg mot sanningen måste kritikens svärd användas, ty det är det främsta vapnet i lögnernas, självbedrägeriernas och misstagens djungel.

SÖKAREN

Nr 3 1971 Årgång 8

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonton: 70 60 47-8

Tel: 08/69 60 27

Redaktionsråd:

Nils-Olof Jacobson, Bo R. Ståhl,

Agne Windmark

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 29:00

Halvår 15:25

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33-2. Helår kostar då 24 mk, halvår 13 mk.

Annonspriser (moms tillkommer):

Helsida 185:—, halvsida 110:—, kvartsida 65:—, småannonser 4:— per cm men minst 10:—.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos

LJUSDALS TRYCK AB

Ljusdal 1971

INNEHÅLL:

Vad är döden? 1

Agne Windmark:

Olof Thorborg porträtteras 6

Birger Qvarnström:

Fenomenet Ted Series 10

Stefan Kosic:

Akupunktur och moxa 12

Henning Karström:

Vägen till hälsa VII 16

Bokrecensioner 19

SM:

Till mitt försvar 20